JURNALUL® S.F.

Nr. 24 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

CineNews

●Casa de filme I.R.S. MEDIA a anunţat realizarea părţii a doua la CIRCUITRY MAN, sub „bagheta" şi după un scenariu semnat de acelaşi Steven Lovy. Totul se poate rezuma: un plan diabolic pentru a descoperi secretul nemuririi şi al stăpînirii lumii.

●A fost semnat un contract între TOHO şi TRISTAR, vizînd realizarea unui remake GODZILLA, produs de Cary Woods şi Rob Fried. Regizor, posibil, Sam Raimi.

●John Carpenter, după MEMORIILE OMULUI INVIZIBIL, a fost nevoit să renunţe la o serie de proiecte: astfel, thriller-ul postapocaliptic PIN CUSHION i-a fost „suflat" de chinezul John Woo, iar despre BEAST - o poveste cu caracatiţa uriaşă - nici o veste. Se aude ceva de un remake: ORAŞUL BLESTEMAŢILOR, unde cîţiva copii drăguţi şi blonzi sînt înzestraţi cu puteri sumbre de o entitate extraterestră.

●Joe Eszterhas, scenaristul filmului BASIC INSTINCT, a încasat, de curînd, nu mai puţin de un milion de dolari, de la producătorul Andrew Wajna, pentru scenariul ORIGINAL SIN. Este vorba despre o femeie pe cale să seducă o simpatică prezentatoare TV, în care a descoperit pe iubitul dintr-o viaţă anterioară. Sharon Stone, bineînţeles, nu putea rata o asemenea ocazie. Regizor, probabil, Mike Figgis.

●Stuart Gordon va realiza, s-ar părea, FAUST: o adaptare clasică a mitului.

●Trei nuvele ale „scriitorului blestemat": Lovercraft, vor face scenariul unui singur lung metraj, coproducţie între Statele Unite şi Franţa: NECRONOMICON.

●În METALBEAST este vorba de un grup de savanţi care elaborează o armă perfectă, un super-soldat, o combinaţie genetică între om şi animal, cu pielea de oţel. Cum era de aşteptat, super-soldatul evadează din laboratorul său, creînd panică prin vecini. Realizator, Michael de Gaetano.

●THE NEED este o realizare a casei de filme VERNON-PREGER, după un roman al lui Andrew Naiderman. Personajele principale sînt dintr-o etnie extraterestră, avînd forme umane, dar posedînd capacitatea de a se transforma în bărbat sau femeie, la simpla dorinţă, şi în mod instantaneu. Mai departe, imaginaţi-vă „posibilităţile" pe marginea acestui subiect.

NE PUTEM REAMINTI TOTUL PENTRU DUMNEAVOASTRĂ

Autor, antologist, critic şi istoric, Aldiss Brian a fost unul din oamenii-orchestră al SF-ului britanic al anilor '60. Acest fost librar, devine redactor literar la Oxford Mail şi o perioadă lungă de timp, preşedinte la British S.-F. Association. Această funcţie nu i-a afectat cu nimic activitatea creatoare, dovada fiind nominalizările pentru premiul Hugo sau obţinerea, în anul 1976, a WORD'S BEST CONTEMPORARY WRITER OF S.-F.

Prin activitatea şi opera sa face parte din "generaţia" lui J. Ballard, J. Bruner şi a echipei formate în jurul revistei NEW WORLDS. Textele sale, prin adaptarea unui punct de vedere nou şi a unor căutări stilistice originale, aduc o reevaluare a temelor clasice ale S.F.-ului. Romanul său: BAREFOOT IN THE HEAD este o realizare inedită în peisajul literaturii SF: este un gen de antinaraţiune, în maniera lui Joice, combinînd mai multe tehnici de scriere pentru a descrie realitatea unui al Treilea Război Mondial pshiadelic. Are şi o serie de contribuţii teoretice asupra genului, ca: SHAPE OF FURTHER THINGS (1970), SCIENCE FICTION ART (1975) sau HELL'S CARTOGRAPHERS, care este o compilaţie de biografii ale scriitorilor de SF, realizată în colaborare cu H. Harrison, cu acesta, editînd în mod regulat antologii ale celor mai bune texte ale anului sub titlul: YEAR'S BEST SF.

NON STOP (1958)

O meganavă stelară pierdută în spaţiu. Pornită într-o foarte lungă călătorie, care avea să dureze mai multe generaţii, aeronava se roteşte, fără contenire, în jurul planetei noastre. La bordul ei, cîţiva oameni trăiesc într-o stare de autoarchie, uitînd complet originea şi scopul misiunii lor, revenind în starea de sălbăticie după ce, de-a lungul timpului, au suferit o serie de modificări genetice. Trăiesc în triburi în jungla formată în serele existente pe meganavă.

În această lume închisă apare un nou trib, care înţelege că ei nu sînt altceva decît urmaşii unei vechi misiuni terestre, organizată cu scopul de a salva ultimii supravieţuitori ai Pămîntului.

Romanul, cu un suspans deosebit, este construit pe tema regresiunii în evoluţia socială.

HOTHOUSE(1962, apărut în româneşte: LUMEA VERDE)

Roman de peisaj, roman vizionar. Hothouse este înainte de toate un spectacol. Acela al unui pămînt peste mii de ani. Planeta a devenit o junglă tropicală cu copacii de sute de metri înălţime. Lumea aceasta este populată de insecte uriaşe, păianjeni care ţes pînze fabuloase ajungînd pînă la Lună, oameni degeneraţi, mutanţi. Au pielea verde, datorită mimetismului. Sînt scunzi, dorm în scorburi, se hrănesc cu fructe, sar din creangă în creangă...

Unul din aceştia încearcă o imposibilă evadare...

Romanul poate fi comparat cu una din viziunile cosmice ale lui D. Stapledon. Paradoxul acestui text este acela ca fiind total original. El este şi total credibil.

GREYBEARD (1964)

Un roman picaresc şi plin de umor tratînd una din variantele temei sfîrşitului lumii. Şi a ultimului supravieţuitor.

În această lume bătrînă, populată de bătrîni, un cuplu care refuză resemnarea şi călătorind de-a lungul Tamisei, coboară, pentru a vedea...

O succesiune de întîlniri, anecdote, evenimente... şi o teribilă lecţie pentru cei care trăiesc în a doua parte a secolului al XX-lea.

EARTHWORS (1965)

Într-un decor "brunnerien" sufocat de poluare şi suprapopulare, în secolul XXI, o aventură africană.

AN AGE (1967)

Călătorie într-un timp complex şi într-o lume unde percepţia realităţii este greşită; trecutul este viitor, iar moartea naştere.

FRANKENSTEIN UNBOUND (1973)

O stranie aventură unde se amestecă ficţiunea cu realitatea. Povestitorul, un om al anului 2020, se trezeşte proiectat în Geneva anului 1816, făcînd cunoştinţă cu Mary Shelley... dar şi cu creatura baronului Frankenstein, pe care ea este pe cale să şi-o imagineze.

THE EIGHTY MINUTES HOUR (1974)

Furtunile temporare au început. Fîşiile din ţesătura spaţiu-timpului formează o nouă formă de poluare: aceea a timpului. O stîncă uriaşă cade în mijlocul Californiei. În alte locuri ale lumii izbucnesc războaie din alte secole.

Guvernul mondial obţinut prin fuziunea Cap-Com este ameninţat. O operă bufă spaţială, suprarealistă, comică... dar, de asemenea, confuză.

Cinci antologii: SPACE, TIME AND NATHANIEL (1957); THE CANOPY OF TIME (1959); THE AIRS OF EARTH (1963); THE MOMENT OF ECLIPSE (1971); NEW ARRIVALS, OLD ENCOUNTERS (1979).

Nicolae ARITON

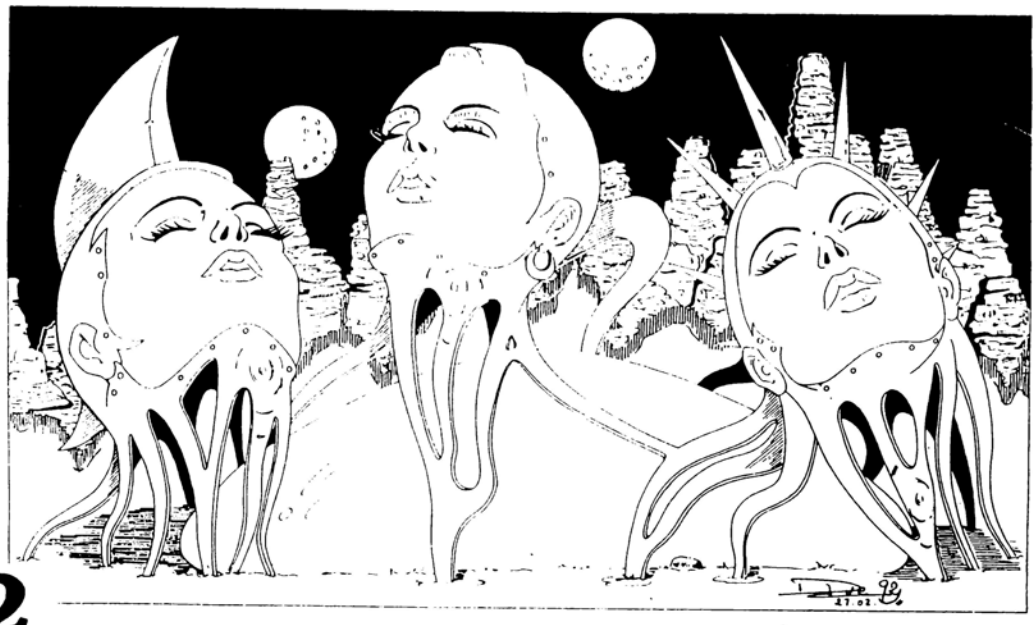

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURA ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOŞ, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

ECRAN FANTASTIC 1992

DILETANTISM

Pînă în 1990, cititorii români avuseseră ocazia să-l cunoască pe Ray Bradbury doar prin intermediul a două volume - romanul „451 Fahrenheit" și culegerea „Aici sînt tigri" - și a mai multor povestiri răspîndite prin fanzine, almanahuri și antologii. Desăvîrșit practicant al genului scurt, Bradbury îmbină în textele sale cele mai reușite inocența naivă și fermecătoare a copilăriei, lirismul de cea mai bună calitate (nu degeaba a fost poreclit povestitorul american "poetul science fiction-ului") și umanismul generos cu o încîntătoare (și exasperantă pentru puriștii sf) ignorare a ceea ce îndeobște se numește acurateță științifică.

Aidoma lui Shakespeare care-și popula fabuloasele păduri europene cu lei, Bradbury sucește după bunul lui plac sateliții lui Marte sau imaginează o nesfîrșită ploaie pe Venus. Lumile sale, create pentru idei altfel ostenite în **mainstream**, trăiesc prin atmosferă, eleganță stilistică și detaliu realist. Adept, după propriile-i mărturii, al spontaneității în scriitură, Bradbury pare a-și compune textele într-o sărbătoare neîncetată - efectiv, proza sa cîntă, exaltă, preamărește. De altfel, aceste calități i-au adus autorului **Cronicilor marțiene**, recunoașterea și aprecierea unanime: a fost printre primii scriitori de sf care au "evadat" din ghetto-ul genului. SF, fantastic, **horror**, literatură polițistă sau realistă pur și simplu; poet, dramaturg, scenarist (**Moby Dick** - r. John Huston); scrierile sale au făcut în repetate rînduri obiectul ecranizărilor și adaptărilor TV sau cinematografice - **451 Fahrenheit, The Beast From 20,00 Fathoms, The Illustrated Man, The Martian Chronicles, Something Wicked This Way Comes**. Dacă primul film e un titlu important în filmografia lui François Truffaut, celelalte abia-abia își găsesc loc prin istoriile cinemaului SF, iar comentariile ce le însoțesc sînt departe de a fi flatante.

Recent, timpa TV, care de cînd cu "Revoluția" se poticnește constant prin suburbiile și lazaretuile filmului SF **horror**, a programat timp de cîteva luni, în deschidere la **Dallas**, 50 la sută dintr-un serial recent - **The Ray Bradbury Theater**. Astfel, datorită inimosului showman Alexandrumironovmihaibădescu (echivalent televizistic al nu mai puțin inimosului Romulusbărbulescugeorgeanania), suflării mai mult sau mai puțin sefistice i s-au oferit, în direct și la o oră de vîrf, masacrarea și ciumpăvirea a aprox. 30 de povestiri, dintre cele mai valoroase, ale reputatului scriitor american.

Sigur, față de precedentele elucubrații gen **Twilight Zone** și **Captain Power**, numai răuvoitorii n-ar putea remarca progresul. Cum s-ar zice, nu căuta calul de dar la dinți. Dar... Cum se justifică eliminarea, cu bună știință și independent de clauze de difuzare sau considerente economice, a 30 din totalul de 60 de episoade, mai precis a celor **horror**?

Cenzură? Aiureal! De **gustibus**? Probabil. Mentalitate? În mod cert. Acum un an, tot în TVR, o persoană importantă („nu spui cine...") hotăra ștergerea lui **Night of the Living Dead** (r. George Romero), film primit pe Super Channel. Motivul? Violență, oroare etc. Prea puțin a contat că filmul în cauză reprezenta în **horror** echivalentul 2001 în SF și, și mai puțin amănuntul că fusese achiziționat de prestigiosul Museum of Modern Art (aceeași instituție care achiziționase cîndva „Nunta de piatră", tulburător debut al unor oarecari Pița și Veroiu).

Revenind la serialul nostru, prima întrebare care-mi vine în minte e cine l-a convins pe Bradbury să-și scenarizeze povestirile? Evident, omul e atît de îndrăgostit de ele încît nu se îndură să renunțe la nimic. Rezultatul: actorii declamă transfigurați replici pline de adjective și figuri de stil (între care repetiția e la loc de cinste) care l-ar face să pălească de invidie pînă și pe Fănuș Neagu.

Ceea ce Bradbury n-a înțeles e că filmul e ceea ce se vede. Vrînd-nevrînd, cinematograful operează cu lucruri concrete, cu realitatea imediată. Or, universul bradburyan e prin excelență stilistic. Mecanica sterilă a adaptării mot-à-mot, mai exact absența echivalărilor vizuale duce la soluții străine filmului. Exemplu: preluarea în dialogul dintre personaje a unor calupuri de proză inițial scrisă la pers. III sing. De aici, prețiozitate, artificialitate, teatralitate, pe scurt, anticinema. La toate acestea se adaugă un pachet de regizori de care n-am auzit (și sper nici să nu mai aud) vreodată, distinși în special prin: episoade structurate imbecil (explicații ca pentru proști, uz și abuz de flashback-uri, aglomerarea de locuri comune și clișee); scenografia stil carton-și-mucava; efecte speciale rizibile; decupajul anost, făcut parcă în dorul lelii; și nu în ultimul rînd, jocul actoricesc scăpat de sub control. În aceste condiții, pe bună dreptate te poți întreba dacă mai răzbate ceva din magicianul Bradbury și a sa proză fermecată. Păi mai întîi, paradoxal, reies tocmai defectele scriiturii sale; sentimentalismul melodramatic; derularea previzibilă a plot-ului; retorica deseori emfatică maniheismul; tenta didactic-moralizatoare. De remarcat, ca o slabă consolare, ar fi subzistența, la un grad zero al receptării, a unor ecorșeuri de idei și teme specifice lui Bradbury. Faptul în sine nu poate fi imputat realizatorilor, ci chiar textelor în sine, mult prea intim legate de ideile pe care au crescut. Și chiar și această stare larvară de existență ar putea avea un efect... pozitiv (alt cuvînt n-am găsit); lărgirea orizontului tematic și, implicit, a conținutului literaturii sf.

Parcurgînd cele scrise mai sus, e greu de crezut că s-ar fi putut strecura și episoade reușite. Totuși, și e o constatare cu atît mai amară dacă ne gîndim la jumătatea de serial dată de-o parte, împlinirile, mai mult de meserie decît artistice, au fost chiar acele episoade în care predominant era elementul **horror**.

Concluzii (dacă mai e cazul):

1) Deformarea gustului unor potențiali cititori/creatori sf (5,9 milioane, dacă e să ne luăm după sondaje);

2) Vulgarizarea literaturii lui Ray Bradbury la nivelul textelor de prin abecedare;

3) Confuzia născută în jurul a ce înseamnă de fapt sf-ul.

Astfel încît, singura menire a acestui serial ceva mai puțin decît mediocru pare a fi de a demonstra că neprofesionalismul și diletantismul fac casă bună și la americani. De altfel, lucrul în sine e îmbucurător – la TVR, ca și în România, el reprezintă starea de normalitate.

Cristian LĂZĂRESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR - tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Sorin STOIAN
Corectură:
Cristina VASILE
Montaj offset:
Daniela TOTAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Loteria

Dimineaţa zilei de 27 iunie era însorită, cu căldura aceea specifică zilei de vară; florile scînteiau de culori şi iarba era de un verde bogat. Oamenii din sat începură să se adune în piaţă, între poştă şi bancă, în jurul orei zece; în unele oraşe erau atît de mulţi oameni, încît loteria ţinea două zile şi trebuia să înceapă pe 26 iunie, dar în satul acesta, unde erau numai vreo trei sute de oameni, loteria ţinea mai puţin de două ore, aşa încît putea să înceapă la zece şi să se termine la timp pentru a permite sătenilor să ajungă la casele lor pentru cină.

Desigur, copiii sosiră primii. Şcoala abia se terminase şi sentimentul libertăţii li se părea încă apăsător; aveau tendinţa de a se strînge la un loc, tăcuţi, înainte de a începe jocurile lor gălăgioase, şi vorbeau încă despre profesori, cărţi şi pedepse. Bobby Martin îşi umpluse deja buzunarele cu pietre şi ceilalţi băieţi îi urmară exemplul, alegîndu-le pe cele rotunde şi şlefuite; Bobby, Harry Jones şi Dickie Delacroix - sătenii îi pronunţau numele „Delacroy" - făcuseră chiar o grămadă de pietre într-un colţ al pieţii păzind-o de eventualele raiduri ale celorlalţi băieţi. Fetele stăteau laolaltă, vorbind între ele şi privind peste umăr către băieţi, iar copilaşii se jucau în nisip sau se agăţau de mîna fraţilor ori surorilor mai mari.

În curînd începură să se strîngă bărbaţii, urmîndu-şi copiii vorbind despre recolte şi ploi, tractoare şi taxe. Stăteau la un loc , glumele lor erau liniştite şi mai degrabă zîmbeau decît rîdeau. Femeile, în rochii de casă şi pulovere, sosiră şi ele în curînd. Îşi dădeau bineţe şi schimbau cîteva pălăvrăgeli înainte de a se alătura soţilor. În curînd, ele îşi strigară copiii şi aceştia veniră în silă, trebuind să fie chemaţi de patru sau cinci ori. Bobby Martin scăpă din mîna mamei sale şi alergă rîzînd înapoi la grămada de pietre. Tatăl lui rosti cîteva cuvinte tăioase şi Bobby se înapoie iute, luînd loc între tatăl şi fratele său mai mare.

Loteria era condusă - ca şi balurile din piaţă, clubul adolescenţilor şi programul de Halloween - de către domnul Summers, care avea timpul şi energia de a se devota activităţilor civice.

Era un bărbat jovial, cu faţa rotundă, ocupîndu-se cu afaceri cu cărbuni, iar lumea îl compătimea pentru că nu avea copii, ci numai o nevastă cicălitoare. Cînd sosi în piaţă, ducînd cutia neagră de lemn, printre săteni se auziră murmure, iar el flutură din mînă şi spuse:

– Bună ziua, oameni buni!

Dirigintele de poştă, domnul Graves, îl urma, ducînd un taburet cu trei picioare pe care îl puse în mijlocul pieţii, iar domnul Summers aşeză cutia neagră pe el. Sătenii păstrară distanţa faţă de el şi cînd întrebă:

– Vrea cineva să mă ajute? urmă o ezitare înainte ca doi bărbaţi, domnul Martin şi fiul său mai mare, Baxter, să iasă dintre rînduri pentru a ţine cutia pe taburet, în timp ce domnul Summers avea să pună biletele înăuntru.

Cutia originală a loteriei se pierduse de multă vreme, iar lădiţa neagră ce o înlocuia era folosită chiar înainte ca moş Warner, bărbatul cel mai în vîrstă din sat, să se fi născut. Adeseori, domnul Summers le vorbea sătenilor despre o nouă cutie, dar nimănui nu-i venea să strice tradiţia reprezentată de cutia neagră. Exista o poveste, precum că actuala cutie fusese făcută din bucăţi ale cutiei precedente, cea care exista pe vremea cînd oamenii se stabiliseră aici şi întemeiaseră un sat. În fiecare an, după loterie, domnul Summers aducea din nou vorba despre o nouă cutie, dar în fiecare an subiectul era abandonat. Cutia se uza; deja nu mai era neagră de tot, era zgîriată în unele locuri, lăsînd să se vadă culoarea lemnului, iar în alte locuri vopseaua căzuse de-a binelea.

Domnul Martin şi fiul său ţineau cutia, în vreme ce domnul Summers introducea hîrtiile. Din cauză că o mare parte a ritualului se uitase, acum se foloseau hîrtii în loc de bucăţele de lemn. Acestea erau bune, argumentase domnul Summers, cînd satul era mai mic, dar acum, cînd erau peste trei sute de persoane, era mai practic să se utilizeze foi de hîrtie. Cu o zi înainte, domnul Summers şi domnul Graves pregătiră biletele, le puseră în cutie şi o depozitară în seiful companiei de cărbuni a domnului Summers. În timpul anului, cutia stătea fie într-un loc, fie în altul: în garajul domnului Graves, sub tejgheaua poştei, sau pe un raft în băcănia lui Martin.

Erau încă multe de făcut înainte ca domnul Summers să declare loteria deschisă. Trebuiau făcute listele - capii de gospodării, apoi capii de familie din fiecare gospodărie, membrii familiilor din gospodării. După aceea urma jurămîntul domnului Summers către dirigintele poştei, ca oficial al loteriei; odată, îşi aminteau unii, existase chiar un fel de spectacol al oficialului, un cîntec atonal şi indiferent; unii credeau că oficialul trebuia să stea pe loc atunci cînd îl cînta, iar alţii afirmau că trebuie să meargă prin mulţime, dar încetul cu încetul ritualul dispăruse. Exista de asemenea un salut ritual pe care oficialul trebuia să-l adreseze fiecărei persoane care venea să tragă biletul, dar şi asta se schimbase cu timpul. Domnul Summers era foarte priceput la acest fel de lucruri; în cămaşa sa albă şi blue jeans, cu o mînă pe cutia neagră, flecărea cu domnul Graves şi cu cei doi Martin.

Exact cînd domnul Summers termină conversaţia şi se întoarse spre săteni, doamna Hutchinson apăru în grabă, cu puloverul aruncat peste umeri.

– Mai că uitasem ce zi este, îi spuse ea doamnei Delacroix, care stătea în apropiere şi amîndouă rîseră încetişor. Credeam că bărbatul mi s-a dus la pădure, apoi însă am privit pe fereastră, nu i-am văzut pe copii şi mi-am adus aminte că este douăzeci şi şapte.

Îşi şterse mîinile de şorţ, iar doamna Delacroix spuse:

– N-ai întîrziat. Încă mai vorbesc.

Doamna Hutchinson întinse gîtul pentru a vedea prin mulţime şi îşi descoperi bărbatul şi copii undeva în rîndurile din faţă. O atinse pe doamna Delacroix pe braţ şi îşi croi drum prin mulţime. Oamenii se dădeau la o parte amuzaţi; două sau trei voci se auziră suficient de tari:

– Uite-ţi nevasta, Hutchinson! şi:

– A reuşit să ajungă, Bill!

Doamna Hutchinson ajunse lîngă soţul ei şi domnul Summers i se adresă:

– Credeam că o să-i dăm drumul fără tine, Tessie.

– Nu-mi puteam lăsa farfuriile în chiuvetă, nu-i aşa, Joe? zîmbi doamna Hutchinson şi oamenii rîseră uşor.

– E bine, făcu domnul Summers sobru, cred că ar fi timpul să începem, să ne putem întoarce cît mai repede la treabă. Lipseşte cineva?

– Dunbar, rostiră cîţiva. Dunbar, Dunbar.

Domnul Summers îşi consultă lista.

– Clyde Dunbar. Aşa este. Şi-a rupt piciorul. Cine va trage pentru el?

– Cred că eu, spuse o femeie şi domnul Summers se întoarse către ea:

– N-ai un băiat mai mărişor să o facă în locul tău, Janey?

Deşi atît domnul Summers cît şi toţi cei din sat ştiau răspunsul, datoria oficialului era să pună tocmai asemenea întrebări formale. Domnul Summers aşteptă cu o expresie de interes politicos.

– Horace n-are încă şaisprezece ani, spuse cu regret doamna Dunbar. Cred că eu va trebui să trag anul acesta.

– Da, încuviinţă domnul Summers. Făcu o însemnare pe lista ce o ţinea în mînă, apoi întrebă: Tînărul Watson trage anul ăsta?

– Aici, ridică mînă un băiat înalt din mulţime. Trag pentru mama şi pentru mine.

Clipi sfios din ochi şi lăsă capul in jos, auzind remarcile din mulţime:

– Băiat de treabă, Jack.

– Ma bucur că maică-ta are acum un bărbat care să facă lucrul acesta.

– Ei bine, spuse domnul Summers, în rest cred că sînt toţi. Moş Warner?

– Aici răspunse un glas şi domnul Summers încuviinţă din cap.

O linişte bruscă se lăsă asupra mulţimii cînd domnul Summers îşi drese vocea şi privi lista.

– Toţi sînt gata? Voi citi numele - întîi capii de gospodării, iar bărbaţii vor veni şi vor scoate un bilet din cutie. Ţineţi hîrtia împăturită în mînă fără să vă uitaţi la ea pînă ce nu au tras cu toţii. E limpede?

Oamenii făcuseră operaţia de atîtea ori încît îl ascultau numai pe jumătate; cei mai mulţi tăceau, umezindu-şi buzele, fără să privească în jur. Domnul Summers ridică o mînă şi rosti:

– Adams.

Un bărbat ieşi din mulţime şi se apropie de el.

– Bună Steve, spuse domnul Summers şi domnul Adams răspunse:

– Bună, Joe.

Zîmbiră unul spre altul fără veselie şi uşor nervoşi. Apoi, domnul Adams scoase o hîrtie împăturită din cutia neagră. O ţinea de un colţ şi se întoarse la locul lui din mulţime, unde se alătură familiei, fără a-şi privi mîna.

– Allen, zise domnul Summers. Anderson...Benthan.

– Parcă a zburat timpul, se adresă doamna Delacroix vecinei sale, doamna Graves. Parcă ultima loterie a fost de-abia săptămîna trecută.

– Trece repede timpul, încuviinţă doamna Graves.

– Clark...Delacroix.

– Uite-l şi pe bărbatu-meu, zise doamna Delacroix. Îşi ţinu răsuflarea în timp ce soţul ei avansă.

– Dunbar, spuse domnul Summers şi doamna Dunbar se îndreptă spre cutie în timp ce una din femei o încurajă:

– Du-te, Janey, iar o alta spuse:

– Acum venim noi, rosti doamna Graves.

Îl urmări pe domnul Graves care ocoli cutia, îi salută grav pe domnul Summers şi luă o hîrtie din lădiţă. Acum, în mulţime erau peste tot bărbaţi ce răsuceau nervoşi biletele împăturite în mîinile lor mari. Doamna Dunbar şi cei doi fii ai ei stăteau la un loc, iar biletul îl ţinea doamna Dunbar.

– Harburt....Hutchinson.

– Scoală-te, Bill spuse doamna Hutchinson.

– Jones.

– Se zice, şopti domnul Adams către moş Warner, se zice că în nord se vorbeşte despre renunţarea la loterie.

– O ceată de nebuni, pufni moş Warner. Dacă-i asculţi pe cei tineri, nimic nu-i prea bun pentru ei. În curînd or să vrea să se reîntoarcă în peşteri, nimeni să nu muncească şi să trăiască aşa. Era o zicătoare: Loterie în iunie, grînele pe glie. Ce vor, să mîncăm ghinde şi rădăcini? Dintotdeauna a existat o loterie. Şi aşa e destul de rău să-l vezi pe tînărul Joe Summers glumind acolo cu toţi.

– În unele locuri, loteria s-a şi abandonat, continuă domnul Adams.

– Nu poate fi nimic bun în asta, se încăpăţînă Warner.

– Martin. Bobby Martin îşi privi tatăl înaintînd. Overdyke...Percy.

– Aş vrea să se grăbească, spuse doamna Dunbar fiului ei cel mai mic. Aş vrea să se grăbească.

– Aproape au terminat, răspunse băiatul.

– Fii gata să fugi să-i spui tatii, zise doamna Dunbar.

Domnul Summers își strigă propriul nume, pășind înainte, luă un bilet, apoi anunță:

– Warner.

– Șaptezeci și șapte de ani am fost în loterie, rosti moș Warner înaintînd prin mulțime. A șaptezeci și șaptea oară.

– Watson.

Băiatul cel înalt veni temător și cineva i se adresă:

– Nu fi nervos, Jack!

– Fii calm, băiete, adăugă domnul Summers.

– Zanini.

După aceea urmă o pauză lungă, pînă cînd domnul Summers ridică biletul în sus și spuse:

– În regulă,oameni buni.

O clipă nimeni nu se mișcă , apoi toate biletele se deschiseră. Brusc, femeile începură să vorbească toate în același timp.

– Cine e?

– Cui i-a căzut?

– Dunbar?

– Watson?

Apoi, începură să spună:

– E Hutchinson.

– E Bill.

– Lui Bill Hutchinson i-a căzut.

– Fugi și spune-i lui taică-tu, zise doamna Dunbar fiului ei.

Lumea privea spre Hutchinsoni. Bill Hutchinson stătea tăcut, privind hîrtia din mînă. Deodată, Tessie Hutchinson începu să strige către domnul Summers:

– Nu l-ai lăsat timp suficient să aleagă hîrtia pe care o doreai Am văzut! N-a fost cinstit!

– Liniștește-te, Tessie, îi spuse doamna Delacroix, iar doamna Graves adăugă: toți am avut șanse egale.

– Taci, Tessie, îi zise și Bill Hutchinson.

– E bine, făcu domnul Summers, pînă acum a mers repede, dar trebuie să ne grăbim puțintel pentru a termina totul la timp. Consultă o altă listă. Bill, ai tras pentru gospodăria Hutchinson. Mai sînt și alte familii?

– Sînt Don și Eva! strigă doamna Hutchinson. Să tragă și ei!

– Fetele trag cu familia soțului, Tessie, rosti încet domnul Summers. Știi asta la fel de bine ca mine.

– N-a fost cinstit, repetă Tessie.

– Îmi pare rău, Joe, zise Bill Hutchinson. Fiica mea trage cu familia soțului ei, așa-i drept. Și-atunci, nu sîntem decît noi și copii.

– Cîți copii, Bill? întrebă formal domnul Summers.

– Trei, răspunse Bill Hutchinson. Bill junior, Nancy și micul Dave. Tessie și cu mine.

– În regulă, atunci, încuviință domnul Summers.

Harry, ai biletele?

Domnul Graves aprobă din cap.

– Pune-le în cutie, la un loc cu biletul lui Bill, continuă domnul Summers.

– Ar trebui să se mai tragă o dată, șopti doamna Hutchinson. V-am spus că n-a fost cinstit. Nu l-ați lăsat să tragă. Toți au văzut.

Domnul Graves pusese cele cinci bilete în cutie, aruncîndu-le pe celelalte pe pămînt, unde le învîrtejea un vînticel.

– Auziți? se adresa doamna Hutchinson celor din jurul ei.

– Gata, Bill? întrebă domnul Summers.

Bill Hutchinson aruncă o privire spre nevastă și copii și încuviință.

– Țineți minte, continuă domnul Summers, luați biletul și îl țineți împăturit pînă cînd au tras toți. Harry, ajută-l pe Dave!

Domnul Graves luă mîna băiețașului.

–Davy, zise domnul Summers, ia o hîrtiuță din cutie.

Davy bagă mîna în cutie și rîse.

– Numai o hîrtie, îl atenționă domnul Summers. Harry, ține-o tu pentru el.

Domnul Graves luă mîna copilului și scoase biletul din pumnișorul lui în vreme ce Dave îl privea cu uimire.

– Acum Nancy, rosti domnul Summers.

Nancy avea doisprezece ani și colegele ei își țineau respirația cînd înainta, fluturînd fusta, și luă un bilet din cutie.

– Bill-junior, zise Summers și Bill, cu fața roșie, aproape că răsturnă cutia scoțînd un bilet. Tessie, continuă Summers.

Ea ezită o clipă, privind sfidător, apoi își umezi buzele, scoase o hîrtie din lădiță și o duse la spate.

– Bill, spuse Summers, iar Bill Hutchinson căută prin cutie și scoase ultimul bilet.

Mulțimea tăcuse. O fată șopti:

– Sper că nu e Nancy, și șoapta ei fu percepută de toți.

– Nu mai e cum a fost odată, zise răspicat moș Warner. Oamenii nu mai sînt așa cum ar trebui.

– Bun, făcu domnul Summers. Deschideți bîlețele. Harry, tu îl desfaci pe al lui Dave.

Domnul Graves desfăcu biletul și prin mulțime trecu un suspin atunci cînd îl ridică și toți văzură că era alb. Nancy și Bill-junior le deschiseră pe ale lor în același timp și amîndoi se luminară și rîseră, întorcîndu-se către mulțime și ținînd biletele deasupra capetelor.

– Tessie, zise domnul Summers.

Urmă o pauză, apoi Summers privi la Bill Hutchisen, iar Bill îșI desfăcu biletul și îl arătă. Era alb.

– Este Tessie, rosti domnul Summers cu o voce încetă. Arată bîletul ei, Bill.

Bill Hutchinson se îndreptă spre soția lui și îi luă hîrtia din mînă. Pe hîrtie era un punct negru, punctul pe care domnul Summers îl făcuse cu o noapte înainte în oficiul companiei de cărbune. Bill Hutchinson ridică biletul și mulțimea se înfiară tulburată.

– Asta e, oameni buni, vorbi domnul Summers. Să terminăm repede.

Deși sătenii uitaseră ritualul și pierduseră cutia originală nu uitaseră să folosească pietrele. Grămada de bolovani adunați de băieți era gata pregătită. Doamna Delacroix alese un pietroi atît de mare încît trebui să-l ridice cu ambele mîini și se întoarse spre doamna Dunbar:

– Hai! Grăbește-te!

Doamna Dunbar avea pietre mai mici în ambele mîini, și răspunse de abia trăgîndu-și sufletul:

– Nu pot fugi. Ia-o înainte, te ajung eu.

Copiii își luaseră deja pietrele și cineva îi dădu micuțului Dave Hutchinson cîteva pietricele.

Tessie Hutchinson se găsea acum în mijlocul unui spațiu gol și își frînse disperată mîinile în vreme ce sătenii înaintau.

– Nu-i cinstit, rosti ea.

O piatră o lovi în tîmplă.

Moș Warner striga:

– Hai, hai cu toții!

Steve Adams era în fruntea mulțimii, cu doamna Graves lîngă el.

– Nu-i cinstit, nu-i drept! strigă doamna Hutchinson și ei se năpustiră.

Ionuț POPESCU

Mihai Dan PAVELESCU

Mandics Gyogy

În pas de broască

– Tăticule, de ce mă duci în fața televizorului?

– Pentru că așa trebuie.

– Dar de ce?

– Pentru că azi e Ziua Regelui Abi.

– Cine-i Regele Abi?

– Nu știu. Încă unul dintre acei nene pe care i-ai văzut deja ieri și vor fi imediat arătați din nou.

– Nene hîd, nene hîd, mmm!

– Nu scoate limba. Un norm nu se poartă așa.

– De ce?

– Pentru că dacă limba e atît cît să încapă comod în gură, de ce s-o scoți? Nu-i normal.

– Dar mie-mi place.

– Omul trăiește în societate și-i place ce-i societății pe plac.

– Aunci mie nu-mi place societatea.

– ...

– Aamm... a... a...cum...

– Altă dată să gîndești ce spui. În gogoașa noastră nu se vorbește așa despre societate. Aceasta este gogoașa unei familii de normi. Ai înțeles?

– A, a... a, a...

– Dacă nu termini, îți trag una, să ai motiv să plîngi!

– Hm... mmm...

– Asta-i altceva. Ia în mînuță cutiuța asta, pentru că urmează să votezi.

– Hmmm... De ce?

– Pentru că așa prevede legea.

– Dar de ce?

– Pentru că așa-i societatea.

– Societatea?... Bine, bine, nu da.

– Nu te bat, dacă vei fi atent. Ai împlinit patru ani și, conform legii, trebuie să votezi.

– Votez, numai să nu dai.

– Așa-mi place. Fii atent, imediat arată figurile. Încet și repetat, cîte una. Apasă butonul la cea care nu-ți place cel mai mult, aceea trebuie votată.

– De ce?

– Pentru că cel mai urît și mai scîrbos abi va fi Regele Abi.

– De ce?

– Pentru că așa cere legea.

– De ce?

– Pentru că așa-i societatea, lua-te-ar naiba!

– Uite, ăstuia îi curg balele din gură și mucii din nas. Pot să apăs butonul?

– Apasă. Vezi, vei ajunge un mic norm deștept.

– Acum ce-i?

– Trebuie să așteptăm, pînă cînd toți cetățenii Telluriei mai în vîrstă de patru ani vor vota.

– Nene bălos, nene mucos.

– Ia te uită, tu ai dreptate. Media îl indică drept cel mai potrivit ca Rege Abi pe mutră al tău. Poți ajunge departe, amice. Ai putea deveni chiar Medie de Aur.

– De ce?

– Pentru că simți spiritul societății. Nu-ți trage capul, nu vreau să te lovesc, ci să te mîngîi.

– De ce?

– Pentru că ai ghicit cine va fi Regele Abi.

– Asta-i bine?

– Desigur, Gigantomatul și-a notat și o va trece în carcoteca ta personală.

– De ce?

– Pentru că Gigantomatul își notează totul despre toți și el decide pînă cînd ești norm și de cînd devii abi.

– E rău să fii abi?

– E rău. Unui abi i se confiscă gogoașa. Este exilat într-un loc unde nu-s nici gogoașe, nici de mîncare.

– Nici griș cu lapte?

– Nici.

– Și nici berică?

– Nici berică, nici măcar apă.

– Atunci ce mănîncă și ce bea un abi?

– Ling pietrele și scormonesc gunoaiele.

– Atunci nu vreau să fiu abi.

– Nici un norm nu vrea să fie abi.

– Uite, nenea bălosu, nenea mucosu... Ce face?

– Îl îmbracă în straie de Rege.

– Ce-i aia roșie ce-o pun pe el?

– Mantia.

– Ce-i aia galbenă ce-o pun pe cap?

– Coroana.

– Dar bățul pe care i l-au pus în mînă?

– Sceptrul.

– Și eu vreau mantie, coroană și sceptru.

– Acestea sînt numai ale Regelui Abi.

– Atunci vreau să fiu abi.

– Măi! Tu vrei să fii abi?

– Nuuu!

– Vrei să trăiești într-o peșteră friguroasă?

– Nu.

– Vrei să lingi roua de pe pietre?

Victor MARTIN

PRAGUL

Ort se roti odată în aer ca și cum ar fi vrut să se înalțe și se aruncă iarăși asupra lutului moale, șcormonind mai departe.

– Erau aici; aici erau, mîrîi mai mult pentru sine.

Mavi nu-l luă în seamă. Își înfundase picioarele în nisip și zîmbea. Răcoarea pămîntului îi făcea bine.

– Dar ce cauți?! Te văd foarte nervos, aruncă într-un tîrziu.

– Am ascuns mai multe sticle; rom curat. Nu știu unde le-am pus. A plouat și s-au șters toate urmele. Poate m-a urmărit vreunul și le-a înhățat.

Pe Mavi nu-l interesa; trăgea dintr-o țigară bufnind în rîs.

– Ghicește pe ce staul, nu se putu el abține.

Ort se aruncă și îi șterse o palmă. Lui Mavi îi îngheță surîsul, iar fața îi rămase strîmbă de mirare.

„Lasă că te văd eu, își spuse. O să găsești tu sticlele cînd o face plopul pere."

Celălalt se depărtase căutînd mai departe, cu furie, jumătate sub mal, jumătate afară.

Mavi scormoni în nisip și scoase o sticlă pipăind cu degetele picioarelor o alta. Împinse dopul înăuntrul sticlei și înghiți cu prudență.

„Nu e rău deloc, își zise înghițind din nou, cu sete de astă dată".

Arsura îl făcea să lăcrimeze, dar nu se lăsă. Aprinse o nouă țigară, lăsă sticla jos și dădu un picior zdravăn în spatele lui Ort. Acesta izbucni furios de sub mal, gata de bătaie, dar sticla i se înfipse în priviri făcîndu-l să rămînă cu gura căscată.

– Unde ai găsit-o?

– În nisip.

– Nu se poate. Eu, cu mîna mea, am băgat cele trei sticle în noroi, aici, sub mal.

– Mai bine, ia și bea! E foarte bun... Și foarte tare.

Se ascunseră între sălcii și începură să bea pasîndu-și sticla.

– Stî! la taci!

Ort se ridică și se pierdu între buruienile înalte mișunînd de șerpi. Trecu un timp destul de lung; Mavi deveni îngrijorat și se mută în alt tufiș. Dinspre u apăruse prietenul său ținînd de guler un băiat mai mic decît ei.

– Hei! striga Ort.

Mavi ieși din tufe.

– Ăsta e strigoiu'? întrebă privind de sus captura. Ce faci, bă, năsosule, pe-aici?

– Sînt cu vitele în zăvoi, mai jos, lîngă rîu, îngăimă piciul scoțînd capul dintr-un trenci lung.

– Aha, cu vitele. Și cum te cheamă?

– Lie.

– Lie? Al lipoveanului?

– Da, dar eram în trecere. Nu stau mult; trebuie să duc vitele la apă.

Se smuci vrînd să fugă. Ort îl prinse de gît și îl ridică în aer ținîndu-l strîns.

– Ești în aer, țîncule! Ai călcat pe pămîntul sacru al puterii. la adă Mavi sticla aia!

Îi dădură să bea cu forța; băiatul începuse să tușească violent. Ort îl lăsă jos și îi turnă pe gît o nouă cantitate. Țîncul rînji căzînd în iarbă.

– Mi-e o foame de lup; romul ăsta e al dracului de tare. Pe aici nu e nimic de mîncare; rădăcini peste tot. Ar fi bun și un măr, zise Ort.

– Ce-ar fi să mîncăm rădăcini. Am văzut într-un film. Niște brazilieni mîncau zilnic rădăcini și erau mai solizi ca tata, rîse Mavi.

Ort scoase un cuțit, curăță o rădăcină și o tăie în felii subțiri. Scularâ copilul și îi dădură să mănînce; văzînd că nu are nimic, începură să ronțăie și ei.

Lie întinse mîna și luă sticla cu rom. Rînjea ca un idiot ștergîndu-și cu mîneca sudoarea și lacrimile.

– Phiu! Ce porcărie, aruncă Ort rădăcina mîncată pe jumătate.

Mavi se ridicase aducînd cealaltă sticlă. Ochii lui Ort luciră și mai trase o înghițitură.

– Am o idee.

– În apropiere e o brînzărie. Un calup de brînză e exact ce ne trebuie.

– Unde vine?

– Lîngă picioarele podului dărîmat acum doi ani. A fost acolo abator; acum e brînzărie. Îl avem pe ăsta micu; îl vîrîm printre zăbrele, iar el ne deschide ușa; exact ca în "Tom Degețelul".

Lie încercă să protesteze, dar Ort îi închise gura cu o palmă. Se ridicară și, după ce ascunseră a doua sticlă în bălării, porniră.

Ajunseră destul de repede. Încercînd mai multe geamuri, găsiră unul mai ușor de deschis și împinseră țîncul înăuntru. Mavi transpirase de frică. Intrară privind înapoi cu teamă, traseră ușa și blocară yala. Lie, ca principal autor al spargerii, prinsese curaj înfingîdu-și mîinile murdare în cuburile albe ce pluteau într-o cuvă de lemn.

Încercară toate sortimentele de brînză pînă se săturară. Ort își lingea cu delicatețe degetele pline de smîntînă, așezat picior peste picior, cînd ochii îi căzură pe telefonul vechi din ebonită neagră.

Ridică receptorul cu două degete ascultînd glasul plat al centralistei: "Centrala, vă rog. Ce doriți?" Ort pufni în rîs acoperind receptorul cu mîna.

Ceilalți mai că nu se tăvăleau pe jos de rîs. În receptor se mai auzi o voce densă, înfundată, apoi un sunet sec.

– A-nchis, se supără Ort.

Mavi nu se mai putea opri din rîs. Cămașa i se făcuse leoarcă de transpirație, iar fața și ochii i se înroșiseră.

Rîdea și Lie fluturîndu-și fesul.

Ceilalți doi i-l smulseră și îl umplură cu brînză. După ce se asigurară că nu e nimeni prin apropiere, ieșiră și se depărtară în grabă.

– Să ne plimbăm cu lada ălora de la studiile hidrografice, propune Mavi.

Peste rîu se întindeau două cabluri paralele pe care aluneca un cărucior. Cînd veneau apele mari, adîncimea nu putea fi măsurată decît cu prăjina, de la înălțime.

Se plimbară de cîteva ori, de la un cap la altul, atenți să nu vină paznicul. Traseră cărucîorul la mal și Mavi porni să traverseze rîul, agățat de cablu, cu agilitate de pisică.

– Ce plăcut el strigă. Parcă zbor.

– Vreau și eu să zbor! spuse Lie încerînd să părăsească lada.

– Stai, mă, dracului, jos! vru să-l oprească Ort

– Nu.
– Vrei să scormonești prin gunoaie?
– Nu.
– Așa să fie. Numai un abi poate ajunge Regele Abi și numai unui Rege Abi i se cuvin mantia, coroana și sceptrul.
– Altcumva nu se poate?
– Nu.
– Atunci el nu primește griș cu lapte?
– Nu.
– Și doarme pe-o lespede rece?
– Da.
– Și nu i se dă berică cînd i-e sete?
– Nu.
– Atunci nu-mi trebuie coroana.
– Ei, vezi, se poate discuta și normal cu tine.
– Acum ce face nenea?
– Nenea poruncește.
– Nu-l înțeleg.
– Nu, pentru că stîlcește înfiorător balcantonul.
– Și eu stîlcesc balcantonul?
– Nu, tu vorbești frumos. Tu ești un norm.
– De ce dai la maxim televizorul?
– Pentru că așa a poruncit Regele Abi.
– De ce mergem în baie?
– Pentru că așa a poruncit Regele Abi.
– De ce mă mînjești cu verde?
– Pentru că așa a poruncit Regele Abi.
– De ce te vopsești în verde?
– Pentru că așa a poruncit Regele Abi.
– Vai, ce bine, vai, ce bine.
– Ghemuiește-te și fă ca mine.
– Vai, ce bine, vai, ce bine.
– Așa sar broaștele. Fă ca mine.
– Vai, ce bine, vai, ce bine.
– Acum vom sălta așa pe stradă, ieșim din gogoașă.
– Vai, ce bine, vai, ce bine.
– Să nu mai zici: vai, ce bine. Trebuie să strigi: oac, oac, sorb!
– Voi striga: oac, oac, sorb!
– Uite pe vecinul, vai, ce bine!
– Spune frumos: oac, oac, sorb!
– Harry, Jerry!
– Oac, oac, sorb!
–Vai, ce-mi place, oac, oac, sorb!
– E prima dată, oac, oac, sorb!
– E de înțeles, nu-l voi denunța, oac, oac, sorb!
– Hello, Cindy, hello, Helga!
– Oac, oac, sorb!
– Tati, pînă cînd o mai facem, oac, oac, sorb?
– Cît ni se va porunci, oac, oac, sorb!
– Dar mi s-a urît, oac, oac, sorb!
– Așa-i bine, oac, oac, sorb!
– Detest asta, oac, oac, sorb!
– Continuă, oac, oac, sorb!
– Dar de ce?
– Pentru că așa a poruncit Regele Abi, oac, oac, sorb!
– Îl urăsc pe Regele Abi.

– Oac, oac, sorb!
– Îi urăsc pe abi.
– Oac, oac, sorb!
– Mie să nu-mi poruncească!
– Oac, oac, sorb!
– Eu mă duc acasă!
– Îți trag o palmă, oac, oac, sorb!
– Dar încă cît, oac?
– Pînă se termină ziua aceasta, oac, oac, sorb!
– De-ar trece mai repede, oac, oac!
– Cînd va bate gongul, se va termina, oac, oac, sorb!
– Ce? Domnia Regelui Abi, oac, oac, sorb?
– Stăpînirea Regelui Abi, oac, oac, sorb!
– Ce va fi cu el, oac, oac, sorb?
– Îl vor prăji, oac, oac, sorb!
– Cum îl vor prăji, oac, oac, sorb?
– Pe un tron înroșit de focul atomic, oac, oac, sorb.
– Și ce se va întîmpla cu el, oac, oac, sorb?
– Va ajuge praf și radiație, oac, oac, sorb.
– Și nu va mai fi nevoie să săltăm, oac, oac, sorb.
– Nu vom mai sări, dar ne vom aminti, oac, oac, sorb.
– Ce-o să ne amintim, oac, oac, sorb?
– Cum am sărit la poruncă, oac, oac, sorb.
– Încă ce-o să ne amintim, oac, oac, sorb?
– Cum am strigat cînd ni s-a poruncit, oac, oac, sorb.
– Urăsc poruncile, oac, oac, sorb.
– Urăște poruncitorii, oac, oac, sorb.
– Îl urăsc pe Poruncitor, oac, oac, sorb
– Pe nebunul de Poruncitor Abi, oac, oac, sorb.
– Pe nebunul de Poruncitor Abi, oac, oac, sorb!
– Oac, oac, sorb!
– Oac, oac, 'orb!
Orb.

Traducerea :
Györfi GYÖRGY

din volumul Mandics György, M. Veress Zsuzsanna – GUBOLAKOK (Cei din gogoși), București, Ed. Kriterion, 1988, p. 15-20.
Titlul original: Békangrásban

ținîndu-l de trenci.

Trenciul se sfîșie și băiatul căzu pe malul pietros al rîului bufnind ca un sac plin de nisip.

Văzînd fața plină de sînge a copilului, Mavi își pierdu pentru o clipă echilibrul, apoi își reveni. Ajunse cu greu la cărucior și îl trase la mal:

– Nu-i a bună, se întunecă Ort. Să fugim!

Privi împrejur. Departe, cîțiva băieți de vîrsta lor lăceau baie; îl trase cu forța pe Mavi, care rămăsese cu ochii ațintiți la copil; mușchii începuseră să roiască, atrase de sîngele proaspăt. Intrară între sălcii și se grăbiră spre locul unde lăsaseră sticla. O scoaseră și băură ce mai rămăsese; asta le făcu bine. Luară, cu mișcări inexacte, cîte o țigară; Mavi tremura tot.

– Te bîți ca o balegă fricoasă, rîse Ort, forțat, trăgînd în piept fumul usturător.

– Să strîngem tot pe-aici, răspunse celălalt acoperind mucurile de țigară cu nisip ud.

– Or să creadă că l-a lovit vaca... Și așa are lipoveanul prea mulți.

– La autopsie, vor vedea că a băut; noroc că nu ne-a văzut nimeni cu el.

Se ridicară, ca la comandă, și o luară, pe un drum ocolit, spre locul unde ceilalți băieți lăceau baie.

Mergem pe aici, spuse Mavi arătînd malul abrupt.

Celălalt se pregătea să-și dea drumul, ca pe topogan, să treacă rîul înot în cîteva locuri diferite pentru a i se pierde urma, dar rămase ca paralizat, cu brațul întins către ierburi.

– Ce vă uitați ca proștii? îi întrebă Lie trăgînd cu greu trenciul ud, printre mărăcini.

– Nu ești mort?!

– De ce să fiu mort? Sînt Numai dispărut. Ia, priviți!

Dezbrăcă trenciul și se aruncă în josul malului rostogolindu-se. Văzură cum, după cîteva rotații, dispare.

– Visez? întrebă Ort.

– Nu cred; sîntem beți. Avem halucinații.

– Amîndoi?

– Da, amîndoi.

– Baul făcu Lie din spate.

Cei doi înghețaseră. Primul care se dezmetici îl lovi pe copil cu sete.

– Îl plătim ca pe al nou, spuse Ort.

– Unde ai dispărut, cretinule, îl luă Mavi în primire.

– Nu știu; e ca o ceață gălbuie.

– Nu trebuia să-i dăm să bea; copii au, și așa, o imaginație foarte bogată.

– Noi, la 12 ani, ce rahat sîntem? întrebă Ort.

– Tot copii, dar ăsta e cretin.

– Nu e cretin deloc. Mai bine privește aici! Îmi lipsește piciorul.

Agățat cu mîinile de o rădăcină și cu piciorul drept pe altă rădăcină, mai groasă și aflată mai sus, se uita la piciorul stîng, parcă amputat deasupra genunchiului.

– Stai! Trage piciorul! strigă Mavi.

– Nu pot; e ca de plumb.

Uită să se mai țină cu mîinile de iarba uscată, aflată mai sus de rădăcini, și căzu. Mavi își acoperise ochii.

– Nu te speria! strigă Ort. Mai bine ajută-mă să ies; sînt cu un picior agățat între rădăcini; mă sprijin cu mîinile în nisip, dar nisipul se duce în jos.

– Nu se mai vede decît piciorul agățat.

-Nu, nu mă trage de picior! Întinde mîna; te apuc eu!

Mavi făcu întocmai, apoi trase mîna speriat; simțea o durere cumplită. Tremura privindu-și brațul: treimea inferioară a antebrațului lipsea. Simți cum se învîrte pămîntul cu el și căzu.

– Scoateți-mă de aici! scîncea Ort.

– Nu pot; sînt prea mic, spuse Lie.

– Nu înțeleg ce zici... Blestemata asta de ceață galbenă mă acoperă ca o piftie.

– Merg să chem oamenii de pe șosea.

O zbughi și se împiedică de Mavi; așezat în genunchi, acesta urmărea scena privindu-și îngrozit brețul.

– Ce vor zice părinții mei cînd mă vor vedea fără braț? Nu de mult am venit cu capul spart și am mai mîncat și bătaie pe deasupra.

– Trebuie să-l salvăm, spuse Lie arătînd în direcția rîpei.

– Mă doare îngrozitor brațul și nici nu mai e nevoie să salvăm ceva; i s-a desprins piciorul dintre rădăcini și a căzut.

– Mă duc după el, spuse copilul.

Mavi vru să-l oprească, dar uită că brațul cu care vrea să-l apuce de cămașă îi lipsește.

Lie își dădu drumul exact acolo unde ar fi trebuit să fie Ort; se auzi un strigăt, apoi plescăitul unui corp greu căzut în apă. Mavi privi în josul rîpei și se depărtă repede printre arini; ieși la drumul ce trecea pe sub un pod de cale ferată și alergă disperat un timp; căzu, abia mai putînd să respire, apoi alergă din nou.

„În fond, unde mă duc?" se întrebă privindu-și brațul cicatrizat deasupra palmei.

Se îndreptă către rîu și văzu pe șosea o ambulanță. Văzu mulțimea petroliștilor de la șantierul de alături privind spre locul unde căzuse Lie din căruciorul hidrologilor.

Se apropie și mai auzi ceva despre alcoolismul juvenil; sub cerceaful alb nu putea fi decît copilul lipoveanului.

„Atunci unde e Ort?" se întrebă Mavi tremurînd de frică.

– Sînt aici, se auzi vocea lui Ort.

Se întoarse și înmărmuri; prietenul, spălat, tuns scurt, zîmbitor, îmbrăcat într-un costum nou, ciudat, cu multe catarame și clapete strălucitoare, îi întindea mîna.

Salvarea plecase, iar muncitorii se îndreptau comentînd accidentul. Ceața galbenă venea în urma lor, în susul rîului.

„Ce se întîmplă cu noi?" păreau a întreba privirile lui Mavi.

Zîmbetul lui Ort era continuu, iar gestul întinderii mîinii către prietenul său părea fără sfîrșit.

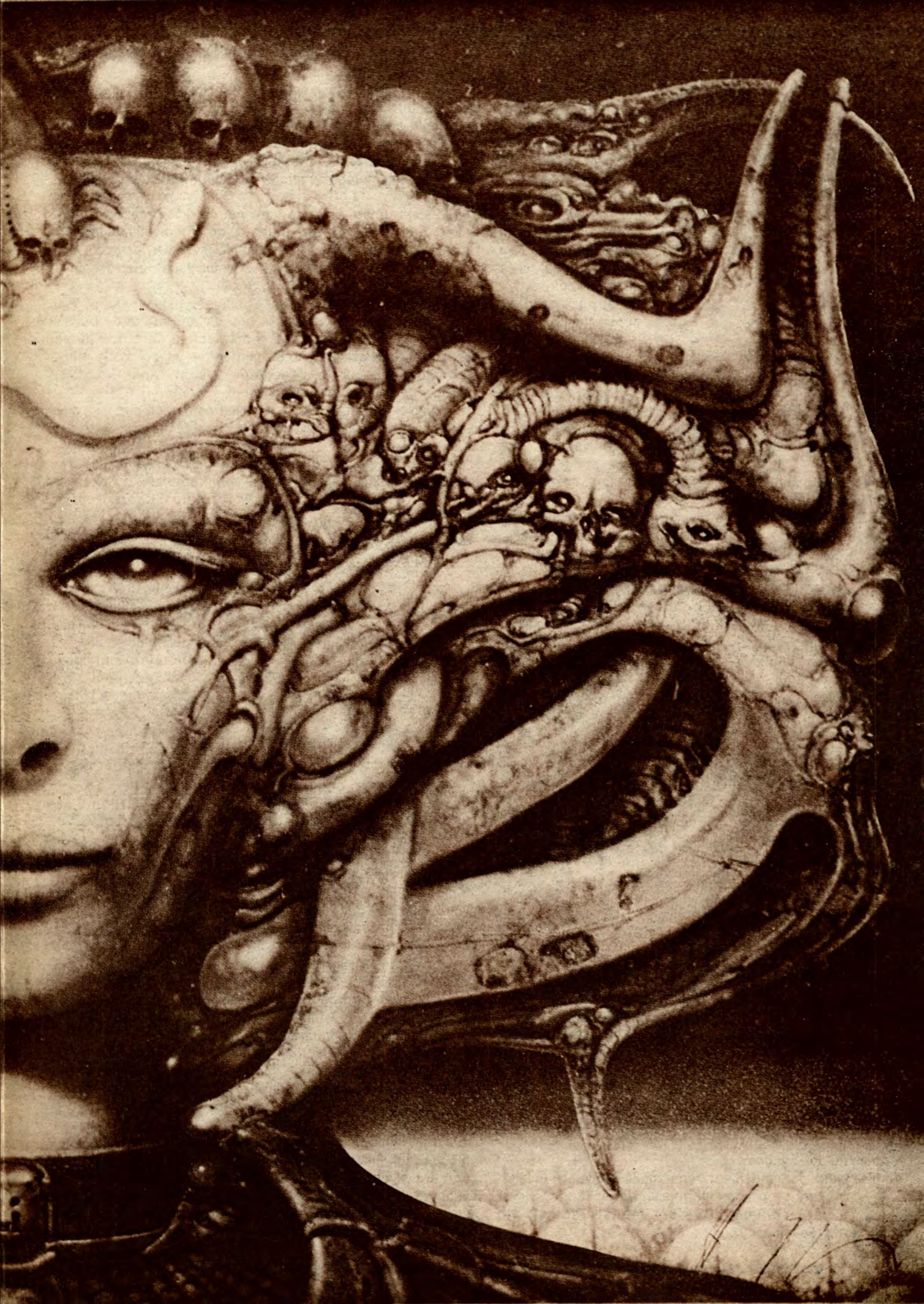

Ursula K. Le GUIN

Lumii îi spuneau PĂDURE

Într-adevăr, pînă atunci, nu-şi prea dăduse seama cît de profundă era prietenia sa faţă de Selver. Teama lui să fi fost de fapt teama că Athsheeanul, învăţînd ce însemna ura de rasă, îl va respinge, în ciuda sincerităţii lui, şi-l va trata nu ca „tu", ci ca pe:„ unul dintre ei"?

După privirea aceea lungă, Selver înaintase încet şi-l salutase pe Lyubov, întinzîndu-i mîinile.

Printre oamenii pădurii, atingerea era un canal principal de comunicaţie. La terani, atingerea implică aproape întotdeauna ameninţare, agresiune; adeseori la ei nu există nici o deosebire între strînsul oficial al mîinii şi mîngîierile sexuale. Golul acela fusese umplut de Athsheeni cu nenumărate modalităţi de atingeri. Mîngîierea ca semnal şi liniştire, era pentru ei tot atît de importantă ca pentru mamă şi copil, sau iubit şi iubită; însă semnificaţia gestului era socială, nu numai maternă şi sexuală. Făcea parte din limbajul lor. Era deci structurată, codificată, totuşi extrem de variabilă. „Îşi tot pun labele unii pe alţii", pufneau unii coloniştii, incapabili să vadă în schimbul de atingeri altceva decît propriul lor erotism care, forţat el însuşi să se concentreze exclusiv pe sex, şi atunci frustat şi reprimat, invadează şi otrăveşte orice plăcere senzuală, orice răspuns uman: victoria unui Eros, orb şi ascuns, asupra mamei creatoare a tuturor oceanelor şi stelelor, a frunzelor copacilor, a gesturilor oamenilor, Venus Genetrix...

Selver înaintă, cu palmele întinse, dădu mîna cu Lyubov după obiceiul pămîntean apoi îi apucă ambele braţe cu o strîngere uşoară deasupra coatelor. Nu trecea cu mult de jumătatea înălţimii pămînteanului şi asta făcea ca toate gesturile să fie mai stîngace, dar în atingerea mîinilor lui mici şi subţiri, acoperite cu blană verde, nu era nimic nesigur sau copilăros. Era o reasigurare. Primind-o, Lyubov se simţi fericit.

– Selver, ce noroc să te întîlnesc! Ţin foarte mult să vorbesc cu tine...

– Acum nu pot, Lyubov.

Vorbise blînd, dar cînd îl auzi, speranţele lui Lyubov în legătură cu o prietenie nealterată dispărură. Selver era schimbat. Se schimbase radical: din rădăcină.

– Pot să revin, se grăbi Lyubov, în altă zi şi să vorbesc cu tine? Este foarte important să...

– Astăzi plec de aici, spuse şi mai blînd Selver, însă îi lăsă braţele şi privi într-o parte.

În felul acela era, literalmente, în afara atingerii. Politeţea cerea ca Lyubov să facă la fel, încheind conversaţia. Nu avea cui să se mai adreseze. Bătrînul Tubab nici măcar nu se uitase la el; oraşul îi întorsese spatele. Iar acum, Selver, care-i fusese prieten.

– Selver, poate crezi că între noi se ridică masacrul de la Kelme Deva. Nu-i aşa. S-ar putea să ne apropie şi mai mult. Iar neamul tău a fost eliberat din ţarcurile sclavilor, aşa că nu ne mai desparte nici greşeala asta. Şi chiar dacă ne-ar despărţi... eu totuşi... eu am rămas acelaşi, Selver.

La început, Athsheeanul nu-i răspunse. Chipul său straniu, ochii mari şi afundaţi, trăsăturile pronunţate, stîlcite de cicatrici şi acoperite de blana scurtă şi mătăsoasă care îi urmărea, ascuzînd în acelaşi timp, toate contururile, chipul acela refuza cu încăpăţînare să-l privească pe Lyubov. Apoi, brusc, se întoarse, parcă împotriva voinţei lui.

– Lyubov, n-ar fi trebuit să vii aici. Peste două nopţi, să pleci din Central. Nu ştiu ce eşti tu. Ar fi fost mai bine dacă nu te-aş fi cunoscut niciodată...

Rostind aceste ultime cuvinte, se întoarse şi se îndepărtă cu mersul unei feline, o licărire verde printre stejarii întunecaţi ai Tuntarului. Tubab îl urmă încetişor, continuînd să nu-l privească pe Lyubov. O burniţă fină cădea fără zgomot peste frunzele stejarilor şi pe potecile înguste care duceau la Culcuş şi la rîu. Puteai auzi ploaia doar ascultînd cu atenţie, era o muzică mult prea complexă pentru a fi percepută de o singură minte, o coardă unică, fără de sfîrşit, ce răsuna în întreaga pădure.

– Selver este un zeu, vorbi bătrîna Sherrar. Acum vino să vezi plasele de pescuit...

Lyubov o refuză. Ar fi fost lipsit de politeţe şi diplomaţie să mai rămînă; oricum nu-l trăgea inima.

Încercă să se convingă că Selver nu-l respinsese pe el, Lyubov, decît ca pămîntean. Nu conta. Nu mai conta.

Întotdeauna era neplăcut surprins să descopere cît de vulnerabile îi erau sentimentele, cît de mult îl durea să fie rănit. Tipul acela de sensibilitate adolescentină era ruşinos, ar fi trebuit să aibă o structură mai dură.

Cu blana argintată de stropii de ploaie, băbuţa suspină uşurată cînd Lyubov îşi luă la revedere. Pornind hoperul, zîmbi văzînd-o cum ţopăia îndărăt, între copaci, cît putea de repede, ca o broscuţă care scăpase de un şarpe.

Calitatea este o chetiune importantă, dar importantă este şi cantitatea : mai exact, mărimea relativă. Reacţia normală a adultului faţă de o persoană cu mult mai scundă poate fi una de aroganţă, de protejare, de superioritate afectivă, sau şicanatoare, dar, indiferent de ceea ce este, va fi mai adecvată faţă de un copil decît faţă de un adult. Dacă persoana de mărimea unui copil era şi îmblănită, se declanşa un alt răspuns pe care Lyubov îl denumise: Reacţia Ursuleţului. Deoarece Athsheenii foloseau atît de mult mîngîierile, manifestarea nu era nelalocul ei, dar motivul rămînea suspect. În cele din urmă apărea

inevitabila Reacție Monstrul, îndepărtarea de tot ceea ce nu seamănă cu oamenii.

Dincolo de toate acestea, rămînea faptul că Athsheenii, ca și pămîntenii, erau uneori pur și simplu caraghioși. Unii dintre ei aduceau cu niște broscuțe, bufnițe sau omizi. Sherrar nu era prima despre care Lyubov remarcase că arăta caraghioasă din spate...

Ăsta e unul dintre necazurile coloniei, se gîndi el, în vreme ce hoperul se ridică în văzduh și Tuntar dispăru înapoia stejarilor. Noi nu avem bătrîne. Nici bătrîni, cu excepția lui Dongh, care abia a trecut de șaizeci de ani. Bătrînele se deosebesc însă de oricine, ele spun ceea ce gîndesc. Athsheenii sînt guvernați, în măsura în care se poate vorbi de un guvernămînt, de către bătrîne. Intelectul aparținea bărbaților, politica femeilor, iar etica ambelor sexe: acesta era aranjamentul de pe Athshe. Interesant, și cu rezultate... în cazul lor. Visez ca Administrația să trimită și vreo două bunicuțe lalolaltă cu fetișcanele fertile și cu sîni tari. De pildă, fata pe care am avut-o noaptea trecută era foarte drăguță, priceputa în pat și cu inima bună însă, Dumnezeule, abia peste patruzeci de ani va spune ceva unui bărbat...

Cu toate acestea, dincolo de gîndurile lui despre femei, tinere sau bătrîne, șocul întîlnirii persista, intuiția sau recunoașterea.

Trebuia să se mai gîndească, înainte de a raporta statului major.

Selver... Ce se întîmpla cu Selver?

Desigur, pentru Lyubov, Selver era un personaj cheie. De ce? Pentru că-l cunoștea bine, sau datorită forței din personalitatea lui, pe care Lyubov nu o apreciase niciodată în mod conștient?

Ba o apreciase: îl considerase pe Selver foarte devreme, ca pe o persoană deosebită. Pe atunci era „Sam", ordonanță la trei ofițeri care împărțeau aceeași baracă. Lyubov și-l aminti pe Benson lăudîndu-se ce creeche grozav aveau; acolo o nimeriseră din plin.

Mulți Athsheeni, în special Visătorii din Culcușuri, nu-și puteau modifica somnul de tip policiclic pentru a coincide cu cel pămîntean. Dacă dormeau ca pămîntenii, noaptea, asta îi împiedica să mai aibă REM-ul, sau somnul paradoxal, al cărui ciclu de 120 de minute le dirija viața, atît ziua cît și noaptea, și care nu se putea potrivi cu ziua de lucru pămînteană. După ce învățai să visezi complet treaz, pentru a-ți balansa integritatea mintală, nu pe muchia îngustă a rațiunii ci pe suportul dublu, pe talerele delicate ale rațiunii și visului, după ce învățai asta, n-o mai puteai uita, așa cum nu poți uita să gîndești... De aceea, majoritatea bărbaților deveniseră ciudați, amețiți, retrași, chiar catatonici. Femeile, uluite și siluite, se comportaseră cu docilitatea posacă a celor recent înrobiți. Cel mai bine se descurcaseră ne-Visătorii și unii dintre Visătorii tineri; se adaptaseră, muncind din greu în taberele forestiere sau devenind slujitori inteligenți. Sam fusese unul din aceștia - un servitor eficient, bucătar, spălătoreasă, majordom și țap ispășitor pentru cei trei stăpîni ai săi. Învățase cum să fie invizibil. Lyubov îl împrumutase ca sursă de informații etnice și, printr-o afinitate de gîndire și temperament, îi cîștigase imediat încrederea.

Găsise în el sursa ideală de informații: cunoscător al obiceiurilor poporului său, sesizîndu-le semnificațiile și gata să le explice, să se facă înțeles de Lyubov, astupînd prăpastia dintre două graiuri, două culturi, două specii ale genului Om.

Vreme de doi ani, Lyubov călătorise, studiase, discutase, observase, dar nu reușise să găsească cheia care să-i deschidă calea spre mintea Athsheeană. Nu știa nici măcar unde era zăvorul.

Studiase obiceiurile de somn ale Athsheenilor și descoperise că, aparent, nu aveau așa ceva. Lipise nenumărați electrozi pe nenumărate țeste acoperite cu blană verde, dar nu reușise să găsească vreun înțeles în figurile familiare, curbele și sinusoidele, alfa, beta și teta care apăreau pe imprimante. În cele din urmă, Selver îl făcuse să înțeleagă semnificația cuvîntului „vis", care era totuna cu cuvîntul „rădăcină", oferindu-i astfel cheia împărăției oamenilor pădurii. Făcîndu-i EEG-ul văzuse pentru întîia oară, și înțelesese, impulsurile extraordinare ale unui creier care intra în starea de vis nici treaz, nici dormind; o situație asemănătoare cu visul din somnul pămîntenilor - dar așa cum Parthenonul se aseamănă cu o colibă din lut: același lucru în principiu, dar adăugînd complexitate, calitate și control.

Atunci, ce mai era?

Selver ar fi putut scăpa. La început fusese valet, apoi (prin una din puținele relații ale lui Lyubov) Ajutor Științific, închis însă noaptea laolaltă cu ceilalți creechi în țarc (Locuințele Pesonalului Muncitor Voluntar Autohton).

– O să te duc la Tuntar, să lucrăm acolo, îi spusese Lyubov la a treia lor discuție, de ce Dumnezeu să rămîi aici?

– Soția mea, Thele, este în țarc, răspunsese Selver.

Lyubov încercase s-o elibereze, dar femeia lucra la bucătăria statului major și sergenții care răspundeau de bucătărie detestau orice intervenție din partea ofițerilor. Lyubov trebuia să fie foarte prudent, pentru ca ei să nu se răzbune pe femeie. Ea și cu Selver păreau gata să aștepte, răbdători, pînă la un prilej de evadare, sau pînă la eliberarea lor. Masculii și femelele creeche erau strict separați în țarcuri - de ce ? nimeni nu părea să știe - iar soții se vedeau rareori. Lyubov reușise să le aranjeze cîteva întîlniri în baraca lui, situată în capătul nordic al orașului. Întorcîndu-se de la o asemenea întîlnire, Thelme fusese văzută de Davidson, care se pare că rămăsese impresionat de grația și delicatețea ei. În aceeași noapte, o adusese în locuința lui și o batjocorise.

Femeia murise pesemne în timpul actului; așa ceva se mai întîmplase datorită diferențelor fizice; sau poate ea încetase voit din viață. Ca și unii pămînteni, Athsheenii posedau capacitatea de a-și curma viața în mod voluntar. Oricum, Davidson o ucisese. Nu era ceva ieșit din comun. Ieșită din comun fusese reacția lui Selver, a doua zi după moartea ei.

Lyubov ajunsese acolo abia la sfîrșit.

– va urma –

Traducere

Mihai Dan PAVELESCU

Flash-uri Francofone

Cărțile lunii aprilie

● **Frank HERBERT – Le Dragon sous la mer; Ed. Presses - Pocket**

A goli puțurile petroliere submarine dintr-o zonă controlată de inamic și a aduce prada în SUA constituie o misiune foarte periculoasă chiar și pentru un submarin ultraperfecționat care nu are decît 4 oameni la bord. Printre ei se află însă psihologul Ramsay...

● **James HERBERT – L' Empire des rats; Ed. Presses - Pocket, col. Terreur**

Apocalips nuclear. Londra rasă, distrusă. Pentru cei cîțiva supraviețuitori, refugiați în culoarele metro-ului, poate că mai există o șansă de salvare, dar – sub suprafața orașului – șobolanii îi spionează: au înțeles că omul, slăbit, e de acum prada lor.

● **William HJORTSBERG – Matieres grises; Ed. LGF; Le Livre de poche**

În 2425 Terra e o grădină unde numai cîțiva privilegiați pot trăi. Ceilalți sînt stocați, în așteptarea atingerii unui nivel spiritual destul de ridicat pentru a accede la această grădină...

● **John NORMAN – Les nomades de Gor; J'ai lu**

Luptătorul cetății are o misiune ciudată: trebuie să întîlnească hoardele Căruțașilor, nomazi sîngeroși cărora nu le plac străinii decît sub formă de cadavre.

● **Robert SILVERBERG – L' Etoile des Gitanes: Ed. LGF, Le Livre de poche**

„Țiganii" o poreclă dată de pămînteni vagabonzilor spațiali a căror planetă a fost distrusă de un soare. Ei așteaptă înfăptuirea profeției antice care le va da un rege și o planetă.

● **Jack VANCE – Bonne vieille terre: Chronique de Cardwal; Ed. Presses - Pocket**

De la descoperirea sa, planeta Cardwal a fost cumpărată de Societatea naturalistă. Dar timpul a trecut și paznicii din Cardwal au deprins obiceiuri ciudate. Și pe Terra se zvonește că Societatea și-ar fi pierdut dreptul de proprietate al planetei. Trebuie să se acționeze. Sosit pe Cardwal, Wayness pornește în căutarea hărții.

BDSF

HERMANN – Jeremiah; Ed. Dupuis

Vol. I : Le nuit des rapaces; Vol. III : Les Heritiers sauvages

Un clasic al poveștirilor de aventuri post-atomice în stil western

● **Chris LAMQUET – L' Amour hologramme; Ed. Casterman, Col. (A suivre)**

O aventură stranie în pln război rece, cu spionii aferenți și mesaje tulburătoare venind din cosmos. În centrul acțiunii turmentatul cosmonaut Zek care - prin intermediul unei holograme - intră în contact cu o femeie de care se îndrăgostește.

● **Pat MILLS & Kevin Walker – ABC Warris; Ed. Zenda**

Acest al doilea album al aventurilor justițiarilor roboți se intitulează „La 7e tete". Pentru ca Haosul să domnească în galaxie, ABC Warrios trebuie să decapiteze 7 pesoane. Dar nu oricare...

● **Kevin NOWLAN – Azrael; Ed. Comics USA**

Trolli, traficanți de arme și justițiari mascați formează o galerie de portrete halucinate cu care Batman trebuie să se confrunte.

● **Serge PRADIER & Claude PLUMAL – L' Outrage des demons; Ed. Zenda**

Primul album dintr-o serie intitulată „Mythologias". Mitologia e în pericol: suveranii infernului au furat cristalele ce mențin în echilibru întunericul și lumina.

● **Michel JEURY – Au cabaret des oiseaux; Ed. Presses de la Cite**

Dezamăgirea fanilor lui Jeury trebuie să atingă proporții catastrofice: încă un roman de mainstream în centrul căruia se află un sat din Perigordul negru și locuitorii săi. Burghezi, nobili și săraci din anii ' 20 și ' 30.

● **Timothy ZAHN – La Bataille des Jedi: la guerre des etoiles continue; Ed. Presses de la Cite**

„L' Heritier de l' Empire" se sfîrșea cu o ofensivă masivă a forțelor imperiale asupra șantierelor navale din Sluis Van. Asaltul e respins de Noua Republică dar războiul contra descendenților lui Dark Vader și al împăratului încă nu e cîștigat.

● **James BLISH – Speck doit mourir; Ed. Fleuve Noir, col. Star Trek**

Klingonienii atacă! Și ființele misterioase care trăiesc pe Organia îi lasă s-o facă... Din fericire inginerului Scott nu-i lipsesc niciodată ideile: trimite o dublură a lui Speck pe planetă.

● **Pat CADIGAN – Les Syntheretiques; Denoel, col. Presence du futur (2 vol.)**

1 : Sintereticii sînt cei mai puri și mai duri conexați neuronali. Pirați ai computerelor și mînuitori geniali ai video-ului, acești cablați „sintra" nu ezită să se conecteze la continuul realităților sintetice și a spațiului virtual, chiar cu prețul libertății și umanității lor.

2 : Jonglînd cu măiestrimea temelor și variațiilor mișcării cyberpunk pînă la a-i conferi o nouă dimensiune (tehnofeministă spun unii), Pat Cadigan se afirmă aici ca un egal al lui Gibson, Sterling sau Williams.

● **Alain DOREMIEUX – Territoires de l' inquietude; Ed. Denoel, col. Presence du futur**

A șasea antologie purtînd acest titlu cuprinde 16 povestiri și tot atîtea călătorii printre fantasme. Autorii reuniți de A.D. invitîndu-ne la contemplarea angoaselor ancestrale revărsate în lumea modernă.

● **David EDDING – Le Rei des Murges : chant II de la Mallore; Ed. Presses-Pocket**

Garion și prietenii săi, datorită profețiilor, continuă căutarea nebună care-i duce din țară pentru a înlătura o dublă amenințare: regăsirea copilului lui Garion – răpit de misteriosul Zaudramas – și împiedicarea renașterii lui Torak.

● **Philip Jose FARMER – Plus fort que le feu : la saga des hommes-dieux; Ed. Presses-Pocket**

Urmarea și sfîrșitul aventurilor lui Kickaha și a mult iubitei sale Aunania.

EXPOZIȚII, FESTIVALURI ȘI ALTE BEDEXORCIZĂRI

& MONTPELLIER ÎN MAI - Nu există nici un mijloc eficient de protecție împotriva virușilor mai ales cînd e vorba de virusul benzilor desenate. Un exemplu arhisuficient este familia Cabanes. Toți sînt infestați. Dacă holul gării din Montpellier va fi inundată timp de trei zile sub teancuri de albume, dacă va fi declarată închisă, dacă nu vei putea face un pas fără să dai nas în nas cu Denis sau De Crecy, e numai din cauza lui Alain Cabanes - frățiorul lui Max - care s-a gîndit că e mai interesantă o gară în BD.

Nu trebuie ratat nici meciul de fotbal cu **Mickeen BD FC** (căpitan: Margerin; jucători Bilal, Cabanes, Rochette, Vuillemin, etc.)

– al 7-lea festival de BD în gara din Montpellier 21-23 mai

& BRUXELLES LAUSANNE DUS-ÎNTORS: Expoziția semnată Peeters / Schuiten / Plissart de care am mai vorbit în paginile revistei și intitulată: DE BRUXELLES A BRUSEL se va îmbogăți cu o parte lausauneză. Abordată din unghiul metaforei, al marilor prefaceri din orașele urbanismului contemporan...Și fără polemică!

– 14 mai - 1 iunie; De Brusel a Losan, Polydome EPFL, Lausanne

&DRUILLET, REGE: Nu vi-l vom prezenta pe Druillett acum. Totuși...Nu credem că știați că a fost fotograf și actor. În afara carierei cunoscute în BD, Druillet a avut și o alta în pictură. Un univers mitic, în întregime personal, rămîne de descoperit la galeria Loft.

– Galerie Loft, 3 bis, rue des Beaux-Arts, 75006 Paris; 28 apr. - 12 iun.

& AL OPTULEA FESTIVAL DE BD: ORANGE 93: Există-două motive pentru a te deplasa pînă la Orange. Sokal, Fernandes și Boucq sînt siguri că expozițiile vor abunda - „Graines de pros", Gotlib, Gosciuny, Erro, originale de Fernandez și Baudouin – și Teatrul Antic va fi transformat în întregime.

– Orange; 14 - 16 mai, Association Sabords 84

& EPIDEMIE LA VAUCLUSE: Orange își are salonul lui, Partius de-asemenea.În program numiții Boucq, Cabanes, Dethorey, Edith, Le Tendre, Caza, Troudheim, Gelf Darrow, etc. Pentru a 4-a ediție a Festivalului de bandă desenată și teatrului de stradă vor fi lăsați să se producă frații Grumaux (2 cascadori și un caz social), familia Causius și alți comici publici. Nu va fi loc pentru tristețe!

– Partuis, 14-16 mai, informații; MAISON DE LA CULTURE 167, rue Resini 84120, Pertuis

& HAMBOURG, 27-30 mai; 1-er Salon international de la BD

– Informații: Cornelia SCHNEIDER, Gerhofstrasse, 40, 2000 Hambourg 36, Allemagne

& SIERRE: 10-13 iunie: BD ' 93, 10-e Festival international de la bande dessinee. Invitat de oneare BD-ul italian.

–. Informații: Festival BD' 93, case poștale 707, CH 3960, Sierre, Suisse

& SF-UL E ÎMPINS ÎN FAȚĂ: Editura J'ai lu' a hotărît promovarea colecției „Science fiction" cu reeditarea a 6 titluri din marii maeștri pe tema „Planetele îndepărtate" :

(Star Trek, Finismonde, Les Machines a illusion, Renaissance, Semailles Humaines, L' Ile des morts) .

& ROANNE, 28 aprilie - 11 mai a avut loc „Semaine de la science fiction" în organizarea lui Jo Talboulet.

Ionuț BĂNUȚĂ

Haos determinist

Cunoştinţele dobîndite prin simţuri au un caracter Subiectiv. Acumularea lor însă, permite ca la un moment dat să se producă saltul de la o simplă sumă de cunoştinţe la Cunoaştere, la o reflectare raţională a Universului. În acest mod Omul a reuşit să-şi extindă prin gîndire, accesul în zone ale realităţii, în care simţurile sînt neputincioase (structuri atomice, galaxii şi metagalaxii, structura internă a Pămîntului, reacţiile nucleare din Soare etc.). Pentru această zonă a realităţii fizice ce nu se află sub incidenţa directă a

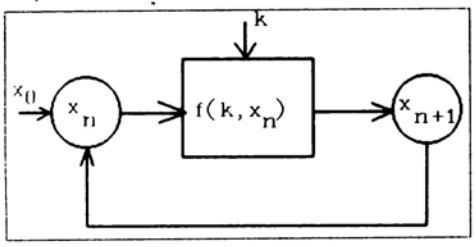

simţurilor, s-au elaborat Modele. Un model nu se confundă cu realitatea însăşi, ci permite doar să explice parţial, „cam ce ar fi acolo, unde nimeni nu poate ajunge" . Valoarea unui model este dată de capacitatea lui de a explica şi verifica experimental, realitatea modelată. Din păcate, de cele mai multe ori modelul nu este nimic. Pentru aceleaşi date experimentale se pot „inventa" mai multe modele, fapt ce poate genera confuzie, bătălie între adepţii unui model sau altul. Şi toate acestea pentru că nu avem energia necesară, nu avem timp sau nu ştim încă cum să ajungem acolo şi „să vedem cu ochii noştri" . În această situaţie, alegerea unui model sau altul devine o problemă de intuiţie, iar intuiţia ar putea fi înţeleasă ca o alt fel de vedere, mai profundă. Aşa cum ne sfătuiau înţelepţii din Tibet ar trebui să închidem ochii şi să deschidem vederea! Ochiul alege şi fragmentează realitatea, pe cînd „vederea" integrează, oferind celui ce o dobîndeşte o imagine întreagă, completă, stabilă şi „rotundă" . Cît de frumos ne spune aceste lucruri Nichita Stănescu în poeziile sale:

Ar trebui nu ochi rotund
ci vederea ca oul
.....
Acolo, în locul unde,
deodată, se vede totul,
cînd a vedea nici nu mai înseamnă
a vedea.
.....
Nu ochiul trebuie deschis
ci vederea
Strig:
Nu urechea trebuie ciulită,
muzica lumii foloseşte urechile
cum cel care a bătut,
zidul sau trunchiul copacului.
.....
Anatomia, Fiziologia şi Spiritul

Oare cînd vom putea, dacă vom putea, să punem într-o ecuaţie cuvintele lui Nichita din poezia „Finiş"

.....
Alergam atît de repede încît
mi-a rămas un ochi în urmă
care singur m-a văzut
cum mă subţiam,
dungă mai întîi, linie apoi
Nobil vid străbătînd nimicul,
rapidă parte neexistîndă
traversînd moartea.

Baza axiomatică a ştiinţelor la un moment dat se constituie în ceea ce se numeşte **Paradigmă.** Ea este asimilată treptat de întreaga structură socială, căpătînd o exprimare concretă în atitudini stereotipe sub „girul" bunului simţ. Idei de tipul: – pentru a înţelege realitatea trebuie să măsor cît mai precis; – sau, sub o anumită limită, variaţie a unui parametru fizic neprevăzutul poate fi modelat prin matematica statistică; – sau, cu cît am am multe date, cu atît pot prevedea mai bine şi mai exact viitorul unui sistem; sînt cîteva consecinţe ale paradigmei actuale, înrădăcinate în conştiinţa celui ce cercetează mecanic Natura. Din tendinţa omului de a se mişca într-un teritoriu cunoscut, de fapt de teama Noului ce induce incertitudini pînă la o confirmare a „noului adevăr" , schimbarea paradigmei se face întotdeauna greu şi printr-o luptă acerbă, ce se desfăşoară nu numai în planul ideilor. O asemenea schimbare implică revizuirea cunoştinţelor cu greu dobîndite pînă în acel moment, implică modificarea structurii sistemului de învăţămînt, a scopului şi modului de realizare al acestuia în diferite servicii, instituţii. Implică renunţarea la meserii şi acceptarea altora noi. Deci se generează un adevărat haos socio-profesional greu de controlat, dar care reconfigurează, reorganizează şi schimbă realitatea. Perioada de tranziţie, ca orice regim tranzitoriu, este dificilă şi va cere sacrificii. Cam în această situaţie ne aflăm azi cînd modele principiul noi capătă contur, cu toată împotrivirea unora ce le consideră doar modă trecătoare: fractali, automate celulare, structurare în gradient etc. În această situaţie se află afirmaţia următoare, greu de „înghiţit" pentru un bun

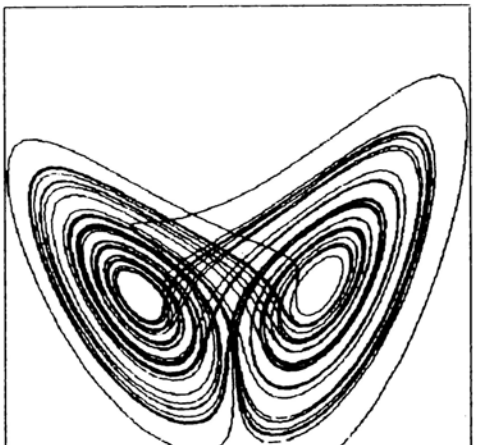

cunoscător al teoriilor clasice din domeniul statisticii, cu aplicaţie, de exemplu, în curgerea fluidelor sau meteorologie.

Pentru a obţine turbulenţă nu este necesară introducerea unui termen stohastic într-o ecuaţie, ci este suficient să se studieze complet dinamica sistemelor deterministe. Haosul există în sistemul însuşi!

Aceasta este ideea deosebit de importantă a ultimelor decenii ce a revitalizat activitatea de cercetare fundamentală şi aplicativă, candidînd la funcţia de „cui" bătut la temelia paradigmei actuale. Cel mai cunoscut model matematic capabil să evidenţieze ideea de mai sus se datorează lui Feigenbaum (1975) şi face parte din scenariile tranziţiei la haos prin bifurcaţii succesive. El are la bază observaţiile efectuate în 1960 de P.J.Myrberg, privind comportarea particulară a relaţiilor recursive utilizate în rezolvarea ecuaţiilor diferenţiale cu ajutorul calculatoarelor electronice.

Este cunoscut faptul că studiul dinamicii unor sisteme implică rezolvarea unor ecuaţii diferenţiale, studiu extrem de important în înţelegerea şi prognozarea evoluţiei sistemelor analizate. Din păcate, o rezolvare exactă a acestor ecuaţii este posibilă doar într-un număr mic de cazuri pentru care există soluţii analitice. În rest trebuie să ne mulţumim cu o aproximare dictată de rezolvarea numerică (singura alternativă), ce implică discretizarea ecuaţiei propuse a se rezolva şi utilizarea calculatoarelor numerice (există şi calculatoare analogice).

Apare, în cel mai simplu caz, o scriere recursivă de forma:

$Xn+1 = f(k.xn)$;

ce conduce la un şir X0, X1, X2,...Xn,..şi care tinde sau nu spre o limită finită, considerată a fi soluţia ecuaţiei.

Este important a se remarca imposibilitatea de calcul direct a soluţiei, aşa cum acea de exemplu în liceu cînd determinam să spunem pe f(100); (adică înlocuiam în funcţie pe x cu valoarea 100 - filosofic, funcţia mă ajuta să ajung direct în punctul căutat şi nu mă obligă să merg din aproape în aproape aşa cum impune rezolvarea recursivă). Cea mai simplă relaţie recursivă este de forma:

x, f(x), f(f(x)), f(f(f(x))),....

unde f este o funcţie aleasă după anumite criterii (dependent de natura fenomenului modelat) şi x o valoare iniţială de startare a şirului de iteraţii. Ideea principală este de a folosi valoarea calculată la pasul n al iteraţiei ca valoare iniţială în pasul următor. Din acest motiv relaţia de mai sus poate fi văzută ca transpunerea matematică a unui sistem cu conexiune inversă, realizată printr-o linie de întîrziere cu durată fixă şi care face ca ieşirea la momentul t să depindă de intrarea în sistem de la momentul t-dt (fig.1). În această situaţie, eroarea de calcul devine de maximă importanţă, căci fiecare operaţie realizată cu un calculator ce lucrează cu o precizie finită, (oricît de mare), aproximează (trunchiază). Încercaţi să repetaţi pe două calculatoare diferite operaţia:

$Xn+1 = (Xn)^2$; cu X0 = 5

Veţi constata că după 10 - 15 operaţii rezultatele nu prea mai au nici o legătură între ele. Acest dezavantaj principial al calculatoarelor a fost „exploatat" de Feigenbaum în studiul haosului determinist. Relaţia de calcul folosită este de forma:

$Xn+1 = 4^*K^*Xn^*(1 - Xn)$ cu K inclus în [0, 1]; X0 inclus în [0, 1]

Parametrul K se numeşte parametru de control şi determină prin valoarea sa comportarea sistemului. Pînă la numărul următor al revistei, încercaţi să rulaţi programul de mai jos ce trasează harta logistică a scenariului de tranziţie la haos prin bifurcaţii succesive - scenariul Feigenbaum.

```
LET M = 0
LET X0 = 0.001
FOR K = 0.65 to 1 STEP 0.002
FOR I = 1 TO 30
LET X1 = 4*K*X0*(1=X0)
LET X0 = X1
NEXT I
FOR J = 1 TO 200
LET X1 = 4*K*X0*(1-X0)
P L O T 200*X1,175-M
LET X0 = X1
NEXT J
LET M = M +1
NEXT K
```

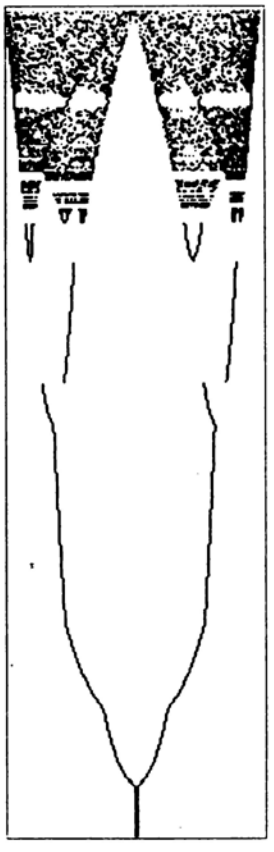

Florin MUNTEANU

DEBUT

ANIVERSAREA

Deşi mărunţel şi uscat la trup, prin alură, prin felul de a păşi, bătrînul degaja o eleganţă şi o distincţie aparte. Părul bogat şi cu desăvîrşire alb, atent pieptănat, vestimentaţia rafinată îi sporeau senioria. Dar ceea ce uimea la marele şi inegalabilul Camelot Ambrosio, venerabilul purtător al titlului de " Patriarh al Artelor" erau ochii. Ochi mari, de cel mai pur verde smarald cu luciri vii şi pătrunzătoare ce nu se stingeau niciodată.

Acum, cînd începea o ultimă verificare, aceştia parcă străluceau şi mai tare.

●

Traducătorul telepatic al sistemului sălii captă conştiincios comanda mentală şi lumina deveni o idee mai intensă.

„Vasăzică, asta ar fi" îşi spuse, păşind alene printre fotoliile şi servoplatformele anti-g diseminate din abundenţă peste tot.

" Ehei, bătrîne Camelot, iar schimbi prefixul... Optzeci de decade, pfuuu, parcă mai ieri erai un puştan şi-acum... A naibii şi viaţa asta...!" gîndi, surîzînd enigmatic.

Mda, ideea de a-şi transforma cea de-a optsutea aniversare într-un adevărat happening artistic părea să se materializeze destul de mulţumitor.

Mai întîi, evident, imaginase spaţiul. Totul urma să se petreacă în pîntecele unei piramide dreptunghiulare răsturnate pe o faţă. Zis şi făcut, bătrînii pereţi reglabili ai sălii de expoziţie luară forma dorită. Prin portalul triunghiurilor decupat în baza piramidei urmau să pătrundă cei 799 invitaţi plus sărbătoriul îmbrăcaţi cu toţii în negru. Aceştia vor lua loc pe fotoliile albe deservite cîte trei de miniplatforme anti-g de aceeaşi culoare, toate dispuse aparent aleator, brownian, de fapt într-o subtilă, insesizabilă ordine. Această ordine, centrele sale de cristalizare urmau să fie puse în evidenţă de două fluxuri luminoase în contra-sens ce luau naştere prin succesiva aprindere interioară a fotoliilor pe de o parte, a miniplatformelor pe de alta.

Pereţii laterali dezvăluiau panorama faimoaselor microreacţii nucleare Camelot-Ambrosio. Sub pelicule absorbante de radiaţii, superoptice, străluceau în cel din stînga; microfisiuni în cel din dreapta. Cîmpuri de forţă abil combinate modulau fiecare cuantă de energie eliberată, făceau materia să toarcă şi să tînguie, estetizînd genial tainica sfărîmare a nucleelor grele sub tirul celor uşoare sau inefabila împreunare a deuteriului cu tritiul. Astfel se ofereau privirii cele mai exotice şi rafinate arabescuri de efluvii energetice, cele mai minunate combinaţii de culori spectrale toate acompaniate de o muzică stranie căci fiecare vibraţie atomică era transformată în sunet prin intermediul captatoarelor mecanice şi a orgilor de aer microscopice.

Camelot îşi ridică privirile spre tavan unde plutea o superbă inflorescenţă de marmură albă cu inserţii de sticlă mată, un straniu melaj de atrii şi ventricule stilizate, din care se desprindeau sute de vinişoare subţiri din acelaşi material coborînd fiecare deasupra unei servoplatforme. Printr-o fantă invizibilă, din tavan urma să se reverse în uriaşul potir ad-hoc, ambrosiul, licoarea rubinie cretă de Camelot prin combinarea barocă de arome şi buchetele, iar de acolo prin vinişoarele marmoreene direct în paharele oaspeţilor.

Mascat în turturele ce atîrna la extremitatea inferioară a inflorescenţei, un sistem laser urma să trimită la un moment bine stabilit o jerbă de razelamele direcţionate astfel încît să taie tortul monumental aflat pe servoplatforma de dedesubt în opt sute de felii triunghiulare, perfect egale, avînd fiecare o lumînare deasupra.

Bătrînul artist plescăi mulţumit din buze. Invitaţii, costumaţi în negru pentru a-şi exorciza doliul lăuntric urmau să dea viaţă întregii lucrări. Căci, în fond, ce altceva este o aniversare decît plîngerea, sub masca sărbătorii, a trecerii încă unei fracţiuni din clipa dată omului.

„Mda", îşi spuse aruncînd critic o ultimă privire. „Să aşteptăm acum ziua de mîine". Se îndreptă spre ieşire ducînd în mînă invitaţia adresată sieşi, o lamelă ecranată şi acoperită cu peliculă super-optică pe care, prin excitaţii dirijate, fluxuri electronice înscriau:

„Cel de-al opt sutelea Camelot Ambrosio
vă invită să participaţi la construcţia unei Matrice primordiale:
Trinitatea, în interiorul şi prin forţa căreia se produce Omul
ca rezultat energetic al tranziţiei de la haos la structură".

Hadron îşi simţea pielea parcursă de furnicături. Parcă mii de ace îi împungeau concomitent epiderma. Ghemuit într-un colţ, pe piatra rece a pardoselii, privea hipnotizat, prin semi-obscuritate, la marea efigie tridimensională a atomului. Aburi lăptoşi estompau şi mai mult lumina palidă din interiorul templului atomiştilor.

Ajunsese acolo dis-de-diminieaţă adus de un prieten. Zgribulit de frig şi încă plin de ură după eşecul din seara precedentă se băgase hotărît în tunelul străjuit de pămînt. Se tîrîse cu duşmănie bolborosind continuu înjurături înfundate la adresa „snobilor" care nu vroiau să-i aprecieze lucrările.

Pătrunsese cu veninul în suflet, cu buzele mînjite de ţărînă, în hruba întunecoasă inhalînd cu surprindere aerul tare.

O voce groasă, puternică, îl făcu să tresară în colţul în care-şi ghemuise trupul masiv; pletele lungi şi negre i se clătinară o clipă.

—Să ascultăm muzica sferelor, fraţilor!

—Să ascultăm osiile discrete ale materiei!

Un cor nevăzut intonă:

—Slavă atomului! Slavă zeului nostru! Slavă!

—Să ascultăm cîntecul sfintei Sale încordări browniene!

—Să ascultăm susurul izvorului vieţii, fraţilor!

—Slavă atomului! Slavă zeului nostru! Slavă!

Sunete nemaiauzite se revărsară în sală. Miresme grele, tulburătoare, inundară aerul, răvăşindu-i simţurile. Siluete înveşmîntate în mantii lungi, negre, se desprinseră de lîngă pereţi şi începură un şir de mătănii ritualice. Un alt grup porni un dans mistic, de început de ere, cu mişcări ample şi sacadate. O incantaţie barbară se înălţă din zeci de piepturi. Sunetele grave, aspre, încreţeau pielea. Urmară altele şi altele, dirijate cu gesturi stranii de druizi misterioşi în jurul unor focuri înfricoşătoare ce se aprindeau pe rînd.

Derutat şi copleşit, Hadron avu senzaţia de sine; se simţi transformat într-o particulă minusculă purtată de un vînt barbar, apoi îşi reveni pentru ca imediat să se simtă torsionat de un vîrtej iscat în străfundurile sale, spart în mii de fragmente infime într-o implozie conştientă şi fără dureri, se refăcu iarăşi, preţ de o clipă, pentru ca apoi să plonjeze într-un abis interior nesfîrşit, de unde reveni purtat de vectorul materializat al urii sale:

„Ah, Camelot Ambrosio, ticălos bătrîn, tu, care eşti slăvit de toţi", murmură.

●●

—Ridicaţi-vă! Curtea!

Vocea metalică a grefierului-robot îl trezi pe Hadron din letargie. Fu, o clipă, nedumerit, dar irizaţiile cîmpului de forţă cilindric ce-l înconjura îi reamintiră unde se află. Îi reveniseră în minte întîmplările petrecute în urmă cu două săptămîni. Se văzuse intrînd mohorît în sala arhiplină, cu masiva secure electrică în mîini, croindu-şi drum, cu statura sa impunătoare, făcînd ţăndări fotolii şi servo-platforme, îmbrîncind, înghiontind, înfigîndu-şi degetele în carnea obraznică a femeilor, în uluiala şi groaza din jur. Se revăzuse, mîndru, dominînd prin statură pe bătrînul mărunţel, înfruntîndu-i privirea dispreţuitoare, cu braţul drept înfipt în pieptul său costeliv, strigîndu-i:

—Camelot Ambrosie, bătrîn desfrînat, cine-ţi dă ţie dreptul să chinui materia, să siluieşti esenţa sa sfîntă? Cine-ţi dă ţie dreptul, satir nerusinat, să storci, să striveşti, să batjocoreşti, cu uneltele tale blestemate, celulele sacre ale univesului? Cine-ţi dă dreptul, în numele artei tale infame şi diabolice, să mînjeşti şi să terfeleşti cu halucinaţiile tale rosturile primordialităţii divine, a Atomului Înainte-Stătător?

Se auzise tunînd înfricoşător:

Sorin Soroşan

—Piei, Satană! Piei, demonel, și toată ura insuccesele se adunase în securea ce căzuse năprasnică; bătrînul Camelot se prăbușise plin de sînge, hăcuit, în mirosul grețos de carne arsă, cu aceeași expresie disprețuitoare întipărită pe figură. Apoi, vacarm, o sirenă, brațe puternice cuprinzîndu-l, o zguduire electrică și sala, mulțimea înspăimîntată se estompaseră în dosul unei perdele groase de fum.

Acum, ridicat în picioare, așteptă ca impunătorul președinte al Curții și grupul de bărbați și femei ce formau juriul să ia loc.

— Inculpat Kerin Hadron!, rosti ferm președintele.

—Curtea te găsește vinovat de delict de gradul zero. Avînd vîrsta matură de 435 ani și fiind în deplinătatea facultăților mintale, nu ți se acordă circumstanțe atenuante.

Conform Codului Axiomelor Cauzalității, la baza acestui delict stă o imprimare energetică pe care entitatea ce-o reprezinți a asimilat-o de-a lungul ciclului său evolutiv.

Inculpat Kerin Hadron! În conformitate cu Legea Încadrării Delictelor, Codul Axiomelor Cauzalității și Protocolul special de acțiune în cazul Delictelor de grad zero.

În numele legii, Curtea te condamnă la Regres!

Hadron simți că i se înmoaie picioarele. Se așeză încet, aproape fără să audă agitația izbucnită în public.

—Liniștel, se auzi glasul tunător al președintelui Curții.

—Inculpat, ridică-te! Se execută, rămînînd răvășit, cu umerii căzuți, în fața acelui bărbat aspru și poruncitor.

—Dau cuvîntul analizator pentru dimensionarea Regresului.

Liniște adîncă. Din juriu se ridică o femeie între două vîrste:

—D-le președinte, în urma analizei, conform Codicelui de Analize și Interpretări ale Ciclurilor, juriul condamnă inculpatul la Regres 10.

Vacarm. Hadron se prăbușește în scaun.

Hadron pași în încăpere încadrat de doi gardieni-roboți. Bărbatul în uniformă de Locator, aflat înăuntru, îl privi cercetător:

- Ce condamnare?

- Regres 10, rosti inexpresiv unul din gardieni, întinzînd o lamelă electronică.

Bărbatul în uniformă de Locator tresări, făcu ochii mari. După ce-și reveni din secunda de uluială, făcu un semn discret. Hadron fu dus într-un colț unde un cîmp de forță cilindric îl luă prizonier, înconjurîndu-l ca un cocon energetic. Cei doi părăsiră încăperea. Locatorul se așeză comod, activă traductorul telepatic al servo-sistemului. Se concentră. În fața sa se materializă schema spațială a unei piramide întoarse cu vîrful în jos, al cărei interior era sistematizat printr-o rețea de linii subțiri. Se aprinsese un ecran pe care începură să alerge șiruri de cifre. În interiorul piramidei pulsau mai multe puncte luminoase. La început, păreau să hoinărească aiurea prin nodurile rețelei, după care printr-o mișcare centripetă lentă, se adunară către un punct de întîlnire. În sfîrșit, se reunir, alcătuind o pată luminoasă în apropierea centrului de greutate. Pe ecran apăru indicativul respectiv.

—Locație A-047-25. Regres 10, rosti tare și răspicat bărbatul în uniformă.

Hadron văzu de-asupra sa culisînd o trapă. Se simți luat pe sus. Afară, cerul era senin, fără pic de nor. Clădirea pe care tocmai o părăsise, se contura dedesubt, un cub alb la marginea unui mare platou acoperit cu gazon. În centrul acestuia se găsea o uriașă piramidă așezată cu vîrful în jos.

Hadron Kerin plutea în cușca sa energetică către mica deschidere ce tocmai se forma în centrul uneia din fețele sale.

●●●

Aici este poarta, în celulă primară, energiile și forțele fundamentale recompun continuumul de dinaintea Big-Bang-ului. Aici, unde axele trinitare refac rezultanta de dinainte de Lume, forțele Van der Waals și energiile de legătură se transfigurează; dezechilibrele se reglează prin cedări și primiri de continuum primordial. Se redimensionează ceasurile interioare, fiecare își ajustează Timpul conform noilor resurse. Aici este nodul. Aici se intersectează noianul de lumi paralele și fiecare entitate alunecă pe făgașul corespunzător Timpului său.

Iar cînd echilibrul se desăvîrșește, totul se descompune, refăcîndu-se ordinea.

●●●●

Hal Kedron se trezi cu greutate. Se simțea mahmur, cu mintea tulbure. Privi pe geam. Se afla undeva, la marginea orașului, lîngă un cîmp. Afară se înserase și, după toate probabilitățile, dormise cu capul pe volanul frumosului său Crysler, culoarea vișinei putrede. Curios i se părea că nu-și putea aminti nimic din ce făcuse în ultimele ore. Tot ce-și amintea era plecarea de lîngă Central Building, la sfîrșitul programului alături cu superba Jannet O'Henry, înnebunit de prezența ei, fericit că, în sfîrșit, îl lăsase să o conducă.

—Hm, ce s-o fi întîmplat? La naiba, o să aflu mîine...

Porni mașina, după ce se încredințase că este cu desăvîrșire singur și nu-i lipsea nimic. Străbătu orașul, îndreptîndu-se spre casă. După circa 70 de minute, parcă în fața vilei sale, furios că nu-și putea aminti dacă o avusese sau nu pe Jannet.

—Hm, ce tîmpenie, după ce am suspinat atît după ea. La dracu..., ieși, trîntind portiera.

Dintr-una din vilele vecine, pînă atunci nelocuită, se auzea muzică și hărmălaie.

Hal se îndreptă mirat într-acolo. Printr-o fereastră, zări un bătrîn scund, cu părul complet alb, în ținută de gală, agitîndu-se lîngă un tort etajat, împodobit cu lumînări.

„O fi noul locatar, își spuse Hal, apropiindu-se curios. Bătrînul tocmai încerca să stingă lumînările dintr-o suflare.

Hal numără exact 80.

Cristian BORDEI

Ghid de lectură

24. LA CÎTE DU GRAND JUDE * Alfred E. Van VOGT

După cel de-al treilea război atomic, pacea domnește în Orașul Marelui Judecător, sub comenzile infailibile ale mașinilor. Dar geniul uman are nevoie de libertate și aventură. În cadrul umanității întotdeauna au existat spirite subversive capabile să lupte împotriva dictaturii de orice gen.

(roman/ 29 de franci francezi)

A - clasic al geniului

G - ordinatorul atotputernic

D - orașul tentacular

I - cucerirea libertății

(roman / 29 franci francezi)

A - clasic

G - pămîntul de mîine

D - umor amar

I - capcanele arheologiei

28. LES COUCOUS DE MIDWICH * John WYNDHAM

La nouă luni după ce un eveniment misterios izolase întreaga lume de tîrgușorul lui Midwich, treizeci de femei au adus pe lume treizeci de copii cu ochii de aur, dotați cu puteri teribile.

Romanul fost ecranizat de Wolf Rilla în anul 1960.

(roman / 29 franci francezi)

A - clasic

G - marea amenințare

D - teroarea pe gazon englezesc

I - puteri psi

*Bi ***

25. LA MORT DE LA TERRE * Joseph Rosny AINE

„Omul a reușit să capteze, datorită forței misterioase pe care a descoperit-o, atomii. Frenezia generată de această realizare, anunță moartea Pămîntului." Această frază scrisă în anul 1912, arăta luciditatea dureroasă a acestui specialist al romanului preistoric, despre cum vedea personal viitorul... un viitor care semăna cu cel pe care îl trăim astăzi.

(3 nuvele / 46 franci francezi)

A - naturalist

I - ET și sfîrșitul lumii

26. LES PERLES DU TEMPS * Gerard KLEIN

Micile cristale „trăiesc" precum lacrimile, în care ele se dezvoltă, există personaje... Autorul avea, cînd scria aceste nuvele, 21 de ani, și era comparat cu Bradbury. Avea să devină nu numai un strălucit scriitor ci și unul din cei mai energici apărători ai genului science-fiction în Franța.

(17 nuvele / 41 franci francezi)

A - critic, esesit, editor

G - spații interioare

D - poetic

27. LES MEMOIRES DU FUTUR * John ATKINS

Îi știți? Se numesc Wells, Huxley, Orwell, Bradbury, Van Vogt. Sînt mari istorici, obligați să-și antedateze operele, pentru a scăpa de cenzură. Acesta este adevărul pe care îl crede omul din secolul XXXV, atunci cînd descoperă o antică bibliotecă.

O privire ironică și amară asupra secolului nostru.

29. CROISIERE SANS ESCALE * Brian ALDISS

„Lumea este o navă" spuneau preoții, iar salvarea se găsea în legendarul „Pămînt înainte". Dar cum se poate găsi acesta într-o junglă plină de vestigii ale unei civilizații de uriași, peste care planează umbra Adversarului etern: Inconștientul?

(roman / 40 franci francezi)

A - istoric al SF-ului

G - percepția realității

D - jungla artificială și rituri stranii

I - cucerirea necunoscutului.

30. UN CAS DE CONSCIENCE * James BLISH

Lithia este planeta idilică, a cărei locuitori nu au cunoscut decît pacea și armonia. Edenul? Fără a cunoaște însă ideea de religie. Nu cumva este vorba despre o operă a Satanei: întruchiparea tentației păcatului? Iar Satana creatorul? Pentru iezuitul Ruiz-Sanchez, aceste întrebări sînt un caz de conștiință. PREMIUL HUGO 1959.

(roman / 44 franci francezi)

A - umanist

G - întîlnire de gradul III

D - angoasa în Paradis

I - teologie

*Bi**

Nicolae ANTON

IONUȚ POPESCU 93

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2026

AVENTURA

SCORPIONUL

COLECȚIA SFINX

fondată în 1895 bpt serie nouă

COLECȚIA SFINX